

WUPPERTAL 2012: HET TEGENWOORDIGE WERK VAN CHRISTUS

INLEIDING

Het tegenwoordige werk van Christus is feitelijk het grote onderwerp van heel het Nieuwe Testament en in het bijzonder van de nieuwtestamentische brieven. Die brieven zijn immers geschreven aan gelovigen. Zij hadden het Evangelie gehoord en aanvaard en waren daardoor wedergeboren. En juist voor hen is er een boodschap over dat werk van Christus.

Helaas weet men vandaag weinig te vertellen over het tegenwoordige werk van Christus. Als je aan gelovigen vraagt wat de Heere Jezus in hun leven betekent, dan krijg je meestal als antwoord dat Hij voor onze zonden gestorven is. Het lijkt er daarom op dat de Heere Jezus tegenwoordig helemaal niets doet. Vervolgens proberen ze Hem in beweging te krijgen, bijvoorbeeld door het volgen van cursussen.

Men leest in de Bijbel over het werk van de Heere Jezus Christus als iets wat Hij in het verleden al gedaan heeft. In feite heeft het tegenwoordige werk van Christus niets te maken met ons tegenwoordige leven, hoe graag velen dit ook zouden willen en God proberen over te halen daar invloed op uit te oefenen. God is echter niet te manipuleren. Dat vinden de Calvinisten ook, maar zij vinden ook dat wij daarom geen enkele invloed op onze zaligheid hebben. Daar is de leer van de uitverkiezing uit voortgekomen. Dat tegenwoordige werk van Christus heeft dan ook niet tot doel ons tegenwoordige leven op te kalefateren, maar natuurlijk heeft het wel z'n uitwerking daarop.

God bouwt nu Zijn Gemeente

Dat is niet onze Gemeente, maar de Zijne. Dat zei Hij ook: 'Op deze Petra zal IK MIJN Gemeente (ecclesia) bouwen'.

Ecclesia is de aanduiding van de volksvertegenwoordiging. De volksvertegenwoordigers worden in principe door de koning zelf uitgekozen. De Heer is Koning en Hij stelt sinds Zijn opstanding, tot aan de opname van de Gemeente, Zelf Zijn rechtsprekende- en wetgevende ambtenaren aan, die tezamen de Gemeente vormen. Als de Heer dus zegt dat Hij op deze Petra Zijn Gemeente bouwt, dan doet Hij dat als Koning.

Hij heeft ook bepaald wie er in die ecclesia zitting mogen nemen, namelijk eenieder die gelooft. Daaraan ontlene gelovigen ook hun hemelse positie. Gelovigen gaan in principe niet naar de hemel, alleen diegenen die aan de Gemeente zijn toegevoegd. Alle andere gelovigen hebben een aardse bestemming. Dat zijn zij die geloofden van Adam tot Christus opstond uit de dood en zij die na de opname van de Gemeente nog tot geloof zullen komen. De Gemeente dankt die positie aan het eerstgeboorterecht van

Christus. En omdat wij, die tot de Gemeente behoren, in Christus zijn (met Hem verbonden), ontvangen wij ook elke geestelijke zegening in de hemel waarmee Hij gezegend is (Ef. 1: 3). Dat houdt onder andere in dat wij met Hem in de hemel gezet zijn en dat Hij ons tot een koninklijk en priesterlijk volk gesteld heeft. Vandaar ook dat de Gemeente het (uitvoerend) lichaam van Christus is, dat in de toekomst de taak zal hebben om met Hem de wereld (Zijn Koninkrijk) te regeren.

In de toekomst zal Christus Zijn Koninkrijk openbaren en in afwachting daarvan is de formatie van de nieuwe regering in volle gang: Hij bouwt Zijn Gemeente, Zijn regering.

Wij zouden moeten wennen aan de belangrijke Bijbelse waarheid dat wij niet een statische God hebben, maar een Dynamische. God zit daar niet maar een beetje op Zijn troon. God is een levende God. Dit betekent dat Hij actief iets doet. Hij werkt een plan uit (naar Zijn eeuwig voornemen) in de loop van de geschiedenis. Wij zien dat plan niet, omdat het zich uitstrekt over duizenden jaren, terwijl wij er maar zo kort zijn.

Gods plan bestaat uit twee delen: het Oude Testament en het Nieuwe Testament. Het Oude Testament is van toepassing op de oude schepping en is een verwijzing naar het Nieuwe Testament of de nieuwe schepping. Door de dood van de Heere Jezus werd er fundamenteel een einde gemaakt aan deze oude schepping en in Zijn opstanding werd er fundamenteel een begin gemaakt aan een nieuwe schepping. Die nieuwe schepping was door God beloofd en Christus is de vervulling van al Gods beloften.

God spreekt tegenwoordig tot ons door de Zoon

Toen Jezus van Nazareth uit de dood opstond en daardoor gesteld werd tot Heere en tot Christus, toen werd Hij de Eerstgeborene aller creaturen en de Eersteling van een nieuwe schepping. Tevens werd Hij daarmee de Hogepriester naar de ordening van Melchizédek en het Hoofd van de Gemeente.

Rom 8: 34 Wie is het, die verdoemt? Christus is het, Die gestorven is; ja, wat meer is, Die ook opgewekt is, Die ook ter rechterhand Gods is, Die ook voor ons bidt.

Hebr. 1: 1 God, voortijds veelmaal en op velerlei wijze, tot de vaders gesproken hebbende door de profeten, heeft in deze laatste dagen tot ons gesproken door den Zoon;

‘Heeft in deze laatste dagen tot ons gesproken door den Zoon’:

‘Heeft’ is een hulpwerkwoord en het staat in de tegenwoordige tijd. Hij is er in het verleden mee begonnen (vandaar het voltooid deelwoord), maar

spreekt nog steeds. Als Hij nu niet meer tot ons zou spreken, dan had er 'had gesproken' gestaan.

Wanneer heeft Hij tot ons gesproken? In deze laatste dagen. Die dagen zijn begonnen sinds de opstanding van Christus. Immers, de dagen van de oude schepping zijn sinds Zijn opstanding geteld. Vandaar laatste dagen.

1 Petr. 1: 20 Dewelke (Christus) wel voorgekend is geweest vóór de grondlegging der wereld, maar geopenbaard is in deze laatste dagen om uwentwil,

Deze laatste dagen duren al zeker 2000 jaren. Omdat het over de dagen van ná Zijn opstanding gaat, gaat het over deze tegenwoordige tijd. De Heer spreekt dus en daarom zouden wij luisteren, want Hij zou ons in heel de waarheid leiden.

Goed, God spreekt nu weliswaar door de Zoon, maar daarvóór deed Hij dat door de profeten.

Veelmaal = in vele gedeelten, in afleveringen, in delen.

Er komen steeds delen van Goddelijke waarheid tot ons.

Op velerlei wijze = op veel verschillende manieren: letterlijk, verbaal, in beelden, in symboliek.

Wij hebben daar geen volledig verslag van. De samenstelling van de Bijbel stamt pas uit de laatste eeuwen voor Christus. Vanaf 400 voor Christus stuurde God helemaal geen profeten meer. Voor die tijd werden de oudtestamentische Geschriften bewaard, verzameld, geredigeerd en aan ons overgeleverd.

God heeft dus door de eeuwen heen gesproken, al sinds Adam.

Het is ook logisch dat God, als Schepper, tegen Zijn schepselen zegt hoe Hij het gedaan heeft en hoe Hij het zou willen hebben. Zo werkt dat immers, ook bij ouders en kinderen: 'Ik ben je papa en ik wil dat je...'

God spreekt nu niet meer via de uitwendige weg, maar via de inwendige weg, namelijk via Zijn Zoon. Daarom werkt Gods Woord alleen maar bij degenen die het horen willen. Het gaat dan over de bekendmaking van het Woord van God aan degenen die zich aan Hem overgegeven hebben.

Hoe werkt dat dan? Dat is een intieme aangelegenheid en het werkt alleen maar bij degenen die het weten willen. Daar zit iets mystieks achter. Wij zijn gericht op aardse dingen; Gods Woord staat daar ver boven. Dat Woord gaat over Zijn plan en niet over het hiernamaals. Dat begint al hier. Wij zouden immers nú zijn tot een betoning van Gods genade (Ef. 2: 7).

Later zullen we ons leven en Zijn woorden ook herinneren. Als we ons straks niets meer zouden herinneren van ons leven hier op aarde, wat heeft dit leven dan voor zin en wat voor zin heeft Gods genade dan? Denk ook aan het leven van de Heere Jezus.

Dat Woord van God verandert niet en als je iets over dat Woord wilt weten, grote kans dat je ergens terecht komt waar het je uitgelegd wordt. De taak van een priester is het Woord van God te bewaren en te onderwijzen. Christus is Hogepriester en dus spreekt Hij en leidt ons in Zijn Woord en dus in heel de waarheid, als wij dat tenminste willen.

Profeten behoren tot het Oude Testament en, omdat het Evangelie bekendgemaakt moest worden, tot de eerste generatie van het Nieuwe Testament. Profeten en apostelen waren de fundamentleggers van het gebouw. Zij maakten de nieuwe tijd bekend, met de bijbehorende instructies. Sinds die tijd hebben wij het Nieuwe Testament en zijn profeten en apostelen niet meer nodig.

Dat God nu door Zijn Zoon spreekt, betekent dat dit spreken tot het tegenwoordige werk van Christus behoort.

Christus, de Erfgenaam

Hebr. 1: 2 Welken Hij gesteld heeft tot Erfgenaam van alles, door Welken Hij ook de wereld gemaakt heeft;

Christus is gesteld tot Erfgenaam van het heelal. Bovendien heeft Hij deze eeuw (de omstandigheden) gemaakt. God heeft door Hem de hele geschiedenis gemaakt. Vandaar: 'Uit Hem en door Hem en tot Hem zijn alle dingen' (Rom.11: 36).

History = His story. Het is Zijn geschiedenis; de geschiedenis draait om Hem. Zie ook Hand. 17: 23 - 26.

Als wij tot geloof komen, dan aanvaarden wij Hem in Zijn positie en in Zijn werk. Dan gaat het niet meer om ons leven en ons werk, maar om Zijn leven en Zijn werk, waaraan wij ons ondergeschikt maken.

Hoe nou, goed rentmeesterschap? De mens ontwikkelt zichzelf, probeert er zoveel mogelijk uit te halen wat erin zit... en niet omdat het van God moet. De Christelijke leer is juist dat wat je ook hebt of wie je ook bent, dat alles voorbijgaat. Maar ook, wat je ook hebt en wie je ook bent, dat Hij je wil gebruiken. Je cv speelt bij Hem geen rol. Hij wil je, ondanks wie je bent, gebruiken.

De mens is een aarden vat en God wil dat vat vullen. Het maakt niet uit hoeveel erin gaat, als het maar vol is. 'Wordt vervuld met de Geest'. Hij werkt een plan uit.

God doet! Dat betekent dat Hij een werk doet. Wij krijgen Hem daar niet vanaf en Hij heeft ons ook niet nodig. Maar het is uit Zijn genade dat wij deel mogen hebben aan Zijn plannen en dat we daarvoor zelfs beloond zullen worden. Daarbij heeft God alle problemen die in de weg zouden

kunnen staan om in Zijn dienst te treden allang weggedaan.

Zoon = Erfgenaam.

God drukt Zich uit in de Zoon

Hebr. 1: 3 Dewelke, alzo Hij is het Afschijnsel Zijner heerlijkheid, en het uitgedrukte Beeld Zijner zelfstandigheid, en alle dingen draagt door het woord Zijner kracht, nadat Hij de reinigmaking onzer zonden door Zichzelf te weeg gebracht heeft, is gezeten aan de rechterhand der Majesteit in de hoogste *hemelen*.

Dewelke is gezeten aan de rechterhand der Majesteit in de hoogste hemelen. Christus heeft een blijvende positie aan de rechterhand Gods, wat betekent dat Hij de Uitvoerder is van al Gods plannen. Anders gezegd: 'In Hem zijn alle beloften Gods ja en amen' (2 Kor. 1: 20). En in die positie is Christus het Afschijnsel van Gods heerlijkheid en het uitgedrukte Beeld van Zijn zelfstandigheid.

Het wezen van God drukt zich naar buiten toe uit in de Zoon, Die te Zijner tijd vertonen zal de onzienlijke God. Als God Zich in de toekomst bekend zal maken, dan ziet men de Man met die littekens, of een Lam staande als geslacht (Hij was gehoorzaam tot de dood, ja, tot de dood des kruises (Filipp. 2: 8)).

Sinds Christus aan Gods rechterhand zit drukt Hij Zich alleen nog maar uit via Jezus van Nazareth. Vóór de opstanding leefde deze Jezus in dienstbaarheid, werd vernederd, was onderworpen aan God en Zijn Woord en heeft gehoorzaamheid moeten leren uit hetgeen Hij geleden heeft. Daarom heeft God Hem ook uitermate verhoogd en sindsdien heeft Hij die bijzondere positie aan Gods rechterhand.

Wat gebeurt er dan sindsdien; wat doet God vandaag? Vandaag is de voorbereiding op de periode waarin Hij Zich zal openbaren en eenieder vol zal zijn van de kennis des HEEREN. Nu is het de bedoeling dat Zijn Woord z'n uitwerking zou hebben in onze harten. Wij komen eerst tot aanvaarding van Jezus Christus waardoor wij nieuw leven ontvangen. Vervolgens is het de bedoeling dat dat leven tot leven komt, dat we Hem leren kennen, eten van Zijn Woord (het Brood des levens) en opgroeien tot volwassenheid.

God spreekt nu dus tot ons door de Zoon. Dat is tevens de inhoud van de brief aan de Hebreeëen. Doordat dit gebeurt aan de hand van veel symboliek, wordt daarmee meteen ingesloten hoe God daarvóór tot de profeten sprak. De geschiedenis van Israël illustreert hoe het in het algemeen in de geschiedenis zal gaan.

Als we de Heer willen leren kennen, dan zouden wij tot Hem naderen met een waarachtig hart. Hij zal Zich dan aan ons bekendmaken. Als je niet tot Hem nadert, vergaat het je net zoals het gegaan is met de beiden huizen van Israël.

Christus aan Gods rechterhand

De Heere Jezus Christus is inmiddels gezeten aan de rechterhand van God. Dat was dus eerst niet zo; Hij heeft die positie geërfd. Dat werd al aangekondigd in Psalm 110.

Psalm 110: 1 Een Psalm van David.
De HEERE heeft tot Mijn Heere gesproken: Zit aan Mijn rechterhand, totdat Ik Uw vijanden gezet zal hebben tot een voetbank Uwer voeten.

Dit gaat niet over zomaar een zoon van David, want waarom zou David Hem dan Zijn Heere noemen? Het gaat hier over de Messias. Die Zoon van David is gesteld tot Zoon van God. Zie ook Matt. 22: 42 – 46. Die Man heeft God krachtig verordineerd te zijn de Zoon van God (Rom. 1: 4). God heeft Hem aangesteld (*horizō* = eindbestemming bepaald).

Hij was dus niet altijd de Zoon van God. Hij is tot Zoon gesteld en wel ná Zijn opstanding.

God zei in Psalm 2: 7: ‘Gij zijt Mijn Zoon, heden heb Ik U gegeneerd’. En Petrus zegt in Hand. 2 dat die Psalm van toepassing is op de Heere Jezus.

Gegeneerd = aangesteld.

De Heere Jezus had heus niet altijd de macht die Hij kreeg bij Zijn opstanding. Dat zei Hij ook tegen Pilatus.

Joh. 19: 10 Pilatus dan zeide tot Hem: Spreekt Gij tot mij niet?
Weet gij niet, dat ik macht heb U te kruisigen, en macht heb U los te laten?
11 Jezus antwoordde: Gij zoudt geen macht hebben tegen
Mij, indien het u niet van boven gegeven ware; daarom die Mij aan u heeft overgeleverd, heeft groter zonde.

Later, na Zijn opstanding, zegt Hij: ‘Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde’ (Matt. 28: 18).

In de gelijkenis van de tien ponden had de man die afreisde naar een ver land ook niet eerst een koninkrijk. Die kreeg hij pas nadat hij afgereisd was naar dat verre land (de hemel). Zie Luk. 19: 12.

Terug naar Psalm 110.

‘Totdat Ik Uw vijanden gezet zal hebben tot een voetbank...’

Totdat = opdat.

Totdat = een bepaald tijdstip

Opdat = een bepaald doel.

Wanneer is dat dan gebeurd? Na Zijn kruisiging en vóór vandaag. Dat is in Zijn opstanding.

Het woord 'Heere' wordt door de apostelen ook pas gebruikt na Zijn opstanding, in Handelingen. In de Evangeliën komt het niet voor. 'Heere' is het equivalent van 'Jehovah'.

Hij werd uitermate verhoogd (Zie Filipp. 2: 9) = tot de uiterste maat. Hij heeft een Naam gekregen boven alle naam, opdat iedereen zich aan Hem zal onderwerpen; ook de ongelovigen in hun oordeel. Waarom? Omdat God een rechtvaardig God is.

Psalm 110: 1 is dus inmiddels vervuld. Zijn alle dingen dan al aan Hem onderworpen? De jure ja, de facto nee. Dat is, officieel wel, maar in de praktijk nog niet.

Hij maakt nog geen gebruik van Zijn macht, omdat Hij lankmoedig is over ons, niet willende, dat enigen verloren gaan, maar dat zij allen tot bekering komen (2 Petr. 3: 9). Sommigen achten dat traagheid, maar het is dus uit pure lankmoedigheid dat Christus zijn macht nog niet opeist. In de tussentijd hebben wij de gelegenheid om tot geloof te komen en ons door Hem te laten onderwijzen (zie ook Hebr. 2: 6 – 9).

Zoon des mensen

Zoon des mensen = Ben Adam = Zoon van Adam. Dat is de hoogste titel van de Heere Jezus in Zijn aardse omwandeling.

Zoon van David = Erfgenaam van de troon;

Zoon van Abraham = Erfgenaam van de beloften die aan Abraham gedaan zijn;

Zoon van Adam = Erfgenaam van de beloften die aan Adam gedaan zijn, maar ook Erfgenaam van de troon van Adam.

De lijst van erfgenamen van de titel 'zoon des mensen' loopt via Abraham en David naar de Heere Jezus. Bedenk daarbij dat Davids koninkrijk het grootste wereldrijk was tot nu toe en een afschaduwing is van het Koninkrijk dat eens zal komen.

De Heer sprak over Zichzelf altijd als de Zoon van Adam. Die titel impliceert Zijn recht op heerschappij over de wereld, maar ook Zijn recht op lossing. Daarom kon Hij ons ook verlossen, omdat Hij in het bezit van die titel was.

David stelt in Psalm 8 de vraag wie die Zoon des mensen is. Hij schreef die Psalm waarschijnlijk naar aanleiding van 2 Sam. 7. Wie die Zoon is, vinden we terug in Hebr. 2, waar verwezen wordt naar Psalm 8.

Hebr. 2: 6 Maar iemand heeft ergens betuigd, zeggende: Wat is de mens, dat Gij zijner gedenkt, of des mensen zoon, dat Gij hem bezoekt!

7 Gij hebt hem een weinig minder gemaakt dan de engelen; met heerlijkheid en eer hebt Gij hem gekroond, en Gij hebt hem gesteld over de werken Uwer handen;

Een weinig minder = voor een korte tijd.

Na die korte tijd werd Hij boven de engelen gesteld enz..

Dat was in de dagen van David nog niet zo, hoewel David er wel vanaf wist, want hij was een profeet (Hand. 2: 30), maar misschien ook wel omdat hij de Bijbel goed las.

Ook David heette zoon des mensen, maar hij was niet de persoon waarover het ging. Het ging ook niet over Salomo.

Gesteld worden over het werk van Gods handen = over de hele schepping.

Hebr. 2: 8 Alle dingen hebt Gij onder Zijn voeten onderworpen. Want daarin, dat Hij Hem alle dingen heeft onderworpen, heeft Hij niets uitgelaten, dat Hem niet onderworpen zij; doch nu zien wij nog niet, dat Hem alle dingen onderworpen zijn;

Het gaat over echt alle dingen. De schrijver van de brief aan de Hebreëen zegt dus dat dit inmiddels gebeurd is, alleen zien wij het niet. Het moet nog geïmplementeerd worden.

9 Maar wij zien Jezus met heerlijkheid en eer gekroond, Die een weinig minder dan de engelen geworden was, vanwege het lijden des doods, opdat Hij door de genade Gods voor allen den dood smaken zou.

Zien is een heel breed begrip. Hier betekent het 'inzicht hebben' = kennen. Wij zien dus niet dat Hem alle dingen onderworpen zijn, maar wij kennen Hem als met heerlijkheid en eer gekroond. Zie ook 2 Kor. 4: 18.

Hij was voor korte tijd minder dan de engelen. De Heere Jezus was dus niet God, geopenbaard in het vlees en ook niet God, verborgen in het vlees. Hij moest altijd tot Zijn Vader bidden om iets te kunnen. Hij was hier als mens om gehoorzaamheid te leren en om te dienen.

Tegenwoordig wil men weer leiders hebben, nadat ze 40 jaar geleden afgeschafte zijn. Maar als je wat hoogs wilt worden, zul je eerst moeten leren gehoorzamen en te dienen. Zo kwam de Heere Jezus ook niet op aarde om gediend te worden, maar om te dienen, om te lossen.

Hij werd voor korte tijd minder dan de engelen, vanwege het lijden des doods. Volgens onder andere 2 Kor. 5 is Hij inmiddels opgestaan en heeft een nieuwe schepping teweeggebracht en is alles nieuw geworden. En omdat wij dat niet zien, wil dit niet zeggen dat het daarom niet zo is.

Als wij de hope des eeuwigen levens hebben, is dat niet een einddoel. Het is in zekere zin het einde van een bepaald proces, maar ook het begin van een nieuwe fase. Het gaat over wedergeboorte.

Grijp naar het eeuwige leven, betekent niet dat je het nog niet hebt, maar dat je dat leven zou leven. Eeuwig leven begint dus niet pas als je sterft, maar als je tot geloof komt.

Dat eeuwige leven houdt dus niet in dat je een beetje gaat zitten te aanbidden. God weet Zelf wel dat Hij groot is. Wij zouden klein zijn en ons onderwerpen aan Hem. Wij zouden leren gehoorzaam zijn en leren te dienen. Pas daarna zullen we eventueel gesteld worden tot leiders.

Wij zien Jezus dus met heerlijkheid en eer gekroond. Maar... is dat zo; of zien wij een corpus aan het kruis? Dat corpus is niet levend en niet met heerlijkheid en eer gekroond, maar is dood en verworpen.

Als wij Jezus met heerlijkheid en eer gekroond zien, gaat het wel over die Jezus Die 'gij' gekruist hebt (Hand. 2), maar die inmiddels, nadat Hij de heiligmaking onzer zonden door Zichzelf teweeggebracht heeft, met heerlijkheid en eer gekroond is.

Die zin, in Hebr. 1: 3, is maar een tussenzin. De hoofdzin is dat Hij gezeten is aan de rechterhand der Majesteit in de hoogste. Zie ook Rom. 8: 34.

Vrede bij God

Rom. 5: 1 Wij dan, gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede bij God, door onzen Heere Jezus Christus;

Wij hebben vrede bij God; dat is de hoofdzin.

'Dan' = de samenvatting van het voorafgaande, namelijk dat wij nu gerechtvaardigd zijn door het geloof. En omdat wij gerechtvaardigd zijn, hebben wij vrede bij God.

'Gij zult de rechtvaardige rechtvaardigen' (Deut. 25: 1) = gij zult hem rechtvaardig verklaren = vrijspreken.

De goddeloze verdoemen, oordelen = de goddeloze executeren. Je mag best ergens of over iemand een mening hebben, maar je mag hem niet veroordelen, executeren.

Wij hebben vrede bij God door het werk van de Heere Jezus. Dus pas na Zijn opstanding.

Rom. 5: 2 Door Welken wij ook de toeleiding hebben door het geloof tot deze genade, in welke wij staan, en roemen in de hoop der heerlijkheid Gods.

Genade bepaalt ons leven. Die genade kocht ons vrij, gaf ons nieuw leven enzovoort.

Wij hebben de toeleiding tot die genade en zouden daar dan ook bewust in staan en vooral niet vermengen met een flinke lading wet.

- 3 En niet alleenlijk *dit*, maar wij roemen ook in de verdrukkingen, wetende, dat de verdrukking lijdzaamheid werkt;
- 4 En de lijdzaamheid bevinding, en de bevinding hoop;

Bevinding = levenservaring.

- 5 En de hoop beschaamt niet, omdat de liefde Gods in onze harten uitgestort is door den Heiligen Geest, Die ons is gegeven.

De Geest van God werkt dus in ons, als wij dat willen.

- 6 Want Christus, als wij nog krachteloos waren, is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven.

Daarom wordt die hoop niet beschaamd.
Goddelozen = alle mensen.

- 7 Want nauwelijks zal iemand voor een rechtvaardige sterven; want voor den goede zal mogelijk iemand ook bestaan te sterven.
- 8 Maar God bevestigt Zijn liefde jegens ons, dat Christus voor ons gestorven is, als wij nog zondaars waren.

Zondaars = goddelozen = vijanden.

Toen wij dat nog waren, is Christus voor ons gestorven.

- 9 Veel meer dan, zijnde nu gerechtvaardigd door Zijn bloed, zullen wij door Hem behouden worden van den toorn.

Als nu Christus op Zijn tijd gestorven is en wij nog zondaren waren, wat denk je dat Hij nu doet, nu wij Zijn kinderen zijn? VEEL MEER! Nu zullen wij door Hem behouden worden van de toorn. Dat is die toorn uit Rom. 1: 18. Zie ook Joh. 3: 19.

God is de enige autoriteit. Er is geen macht dan uit God. Als je God dus verwerpt, is er geen macht of autoriteit meer; dan bestaan er geen normen en waarden meer.

Maar gelukkig leven wij niet onder het oordeel van de wereld die in duisternis is en in onwetendheid leeft. Maar God leidt ons in Zijn Woord en waarheid, als wij ons tenminste aan Hem willen onderwerpen. Als je oprecht bent naar Hem toe, als je erkent dat Zijn Woord waarheid is, dan verkeer je niet als de wereld in duisternis, maar wandel je in het Licht en hebt gemeenschap met Hem en met Zijn leden.

Hij maakt Zich aan ons bekend. Hij doet een werk aan ons, maar dat werk is verborgen voor de wereld. Wij zijn in Hem reeds een nieuwe schepping geworden en Hij ziet ons slechts in Christus.

Wij kunnen ons niet verschuilen achter een collectief, maar zijn individueel verantwoordelijk voor ons eigen leven en onze gerichtheid. Maar door die individuele gerichtheid wordt een collectief gevormd. Dan ontmoeten we elkaar en hebben vrede bij God.

De natuurlijke mens is dood

De wereld staat in onze dagen onder de toorn van God. Hij heeft het licht uitgedaan. Tegenwoordig bestaat het idee dat men vroeger toch meer wist dan wij denken dat ze vroeger wisten. Waar haalden ze die kennis vandaan? Hoe wisten ze bijvoorbeeld dat de aarde bol was en hoe konden ze zonder kompas reizen? Die kennis is men op een gegeven moment kwijtgeraakt. De latere mensheid heeft die dingen opnieuw uit moeten vinden. Op zichzelf is dit een mooie illustratie van hoe het licht in de wereld is uitgegaan.

Wij weten niet hoe de omstandigheden in de tijd van de Batavieren waren. De grote bibliotheken zijn stuk voor stuk in brand opgegaan. Wij weten van klassieke schrijvers alleen nog flarden tekst die mensen uit later tijd onthouden hadden.

Het Evangelie is dat God de zonden van de wereld weggedaan heeft. De Korinthiërs waren gelovige Evangelische christenen, maar Paulus was wel hevig in hen teleurgesteld. Hij had enige appeltjes met hen te schillen. De Korinthiërs wilden niets weten van het tegenwoordige werk van Christus. Wij kennen de waarheid dat de Heere Jezus voor onze zonden is gestorven, maar dat is maar een klein stukje van het hele verhaal. Hij stierf voor ons. Hij heeft ons weggedaan (2 Kor. 5). De mensheid is dood en het enige wat men van God kan verwachten is dat Hij niet naar doden omkijkt. Hij schenkt daar uiteraard geen aandacht aan.

Maar... daarom gedenkt... (Efeze 2: 11 e.v.).

Dood, dat is de situatie van de natuurlijke mens. Daarom trekt men de

conclusie dat God niets doet, of dat Hij dood is. De waarneming van de feiten is wel correct, maar de conclusies die daaruit getrokken worden zijn fout. God wil ons alsnog de wijsheid geven die wij als schepsel nodig hebben.

Helaas willen vele christenen die waarheid (wijsheid) helemaal niet weten. Dat heeft namelijk consequenties. Je moet je idealen en denkbeelden overboord gooien en je conformeren aan Gods plan. Daar ben je óf bang voor, óf je omarmt het.

1 Kor. 1: 17 Maar Christus heeft mij niet gezonden om te dopen, maar om het Evangelie te verkondigen; niet met wijsheid van woorden, opdat het kruis van Christus niet verijdeld worde.

Niet met een grote filosofie erachter. Die is er wel, maar dat is niet de opdracht. Het gaat hier alleen over het feit dat God de zonden geoordeeld heeft in het vlees. Sindsdien zijn allen gestorven. Eén stierf voor allen en daarom zijn allen gestorven. Dat is niet het einde van het verhaal, maar het begin. Deze waarheid wordt in het algemeen niet gepruimd. Men reduceert het dan tot de gedachte dat God de zonden van de mens geoordeeld heeft.

Maar voor God zijn wij helemaal dood. God is er daarom ook niet voor om ons oude leven op de rit te houden of te krijgen. Hij heeft ook geen datum voor ons bestemd waarop wij zullen overlijden. Niet dat er geen uitzonderingen zijn, maar het is niet de regel. Wie sterk is wordt 70 en wie zeer sterk is wordt 80 enzovoort.

God heeft niet iemand tot Zich genomen; het is andersom. Wij overlijden eerst en pas daarna neemt God tot Zich. Hoewel Hij dat allang gedaan had natuurlijk. Bij gelegenheid nam de Heer wel mensen weg, maar in principe zijn wij gewoon sterfelijke wezens die vroeg of laat een keer overlijden.

De prediking is dat wij dood zijn en dat Hij niet naar ons omkijkt. Maar... mocht je belangstelling hebben, kom tot Hem.

Wijsheid en dwaasheid

De brief aan de Romeinen heeft weliswaar de reputatie dat het een juridische uiteenzetting is over hoe het Evangelie in elkaar steekt, maar in feite is die brief geschreven aan gelovigen die geacht worden, nadat ze tot geloof gekomen zijn, te weten waar het over gaat.

De Korinthiërs hadden nooit aanvaard dat ze met Christus gestorven waren en nieuw leven hadden ontvangen. Dat leven is een volstrekt ander leven. De prediking is niet de prediking van een filosofie, maar van historische feiten.

1 Kor. 1: 18 Want het woord des kruises is wel degenen, die verloren gaan, dwaasheid; maar ons, die behouden worden, is het een kracht Gods;
19 Want er is geschreven: Ik zal de wijsheid der wijzen doen vergaan, en het verstand der verstandigen zal Ik te niet maken.

Het Licht ging dus uit, want de mensen hadden de duisternis liever dan het Licht.

20 Waar is de wijze? Waar is de Schriftgeleerde? Waar is de onderzoeker dezer eeuw? Heeft God de wijsheid dezer wereld niet dwaas gemaakt?

Wat hebben ze ons te melden? Niets zinnigs. Want, wat is het doel van dit bestaan en waar moet het naartoe? Wat men te vertellen heeft, heeft niets met wijsheid te maken. God heeft de wijsheid der wereld dwaasheid gemaakt.

21 Want nademaal, in de wijsheid Gods, de wereld God niet heeft gekend door de wijsheid, zo heeft het Gode behaagd, door de dwaasheid der prediking, zalig te maken, die geloven;

Dit vers is op twee manieren te lezen:

- De wijsheid heeft de mens niet tot God gebracht;
- De menselijke wijsheid heeft de mens in de weg gestaan om tot God te komen.

Wijsheid = filosofie.

22 Overmits de Joden een teken begeren, en de Grieken wijsheid zoeken;

Aan de ene kant heb je de wijsheid (bij de Grieken) en aan de andere kant de tekenen (bij de Joden).
Tekenen en wonderen zijn geen dingen die gedaan worden om de mens tot God te brengen. Dat heeft niet gewerkt. Met wijsheid heeft het ook niet gewerkt. Het brengt alleen maar verering aan degenen die die tekenen doen of wijsheid uiten.

23 Doch wij prediken Christus, den Gekruisigde, den Joden wel een ergernis, en den Grieken een dwaasheid;

Er is onder de hemel ook geen andere Naam, die onder de mensen gegeven

is, door Welken wij zalig moeten worden (dan de Naam van Jezus Christus) (Hand. 4: 12). Als je die Naam afwijst, dan doe je dat maar. Liever niet, maar er is geen andere weg!

24 Maar hun, die geroepen zijn, beiden Joden en Grieken, *prediken wij* Christus, de kracht Gods, en de wijsheid Gods.

Christus, in Wie al de schatten der wijsheid en der kennis verborgen zijn (Kol. 2: 3). Die prediking is niet gericht tot ongelovigen, maar tot gelovigen. Dat is het spreken van de Zoon uit Hebr. 1: 1.

25 Want het dwaze Gods is wijzer dan de mensen; en het zwakke Gods is sterker dan de mensen.

26 Want gij ziet uw roeping, broeders, dat *gij* niet vele wijzen *zijt* naar het vlees, niet vele machtigen, niet vele edelen.

27 Maar het dwaze der wereld heeft God uitverkoren, opdat Hij de wijzen beschamen zou; en het zwakke der wereld heeft God uitverkoren, opdat Hij het sterke zou beschamen;

28 En het onedele der wereld, en het verachte heeft God uitverkoren, en hetgeen niets is, opdat Hij hetgeen *iets* is, te niet zou maken;

Dat zijn wij. Als Hij terugkomt zal Hij met Zijn zwakken en onedelen de wijzen dezer wereld beschamen. Wij zijn een betoning van Gods genade.

29 Opdat geen vlees zou roemen voor Hem.

30 Maar uit Hem zijt gij in Christus Jezus, Die ons geworden is wijsheid van God, en rechtvaardigheid, en heiligmaking, en verlossing;

31 Opdat *het zij*, gelijk geschreven is: Die roemt, roeme in den Heere.

God heeft het zo geregeld. Wij hebben die dingen ontvangen **in** Christus. Er valt dus niets te roemen.

De Korinthiërs, op het vlees gerichte gelovigen

1 Kor. 2: 1 En ik, broeders, als ik tot u ben gekomen, ben niet gekomen met uitnemendheid van woorden, of van wijsheid, u verkondigende de getuigenis van God.

Getuigenis = materion.

In de grondtekst staat echter musterion = verborgenheid.

Paulus kwam niet met een uitgebreide filosofie, maar...

- 2 Want ik heb niet voorgenomen iets te weten onder u,
dan Jezus Christus, en Dien gekruisigd.

Dit is echter niet het hoogtepunt van de Bijbelse boodschap, maar het dieptepunt. Paulus beroemt zich hier ook niet op, maar hij excuseert zich.

Hij is nooit verder gekomen dan het kruis van Christus.

De Korinthiërs staan dan ook bekend als vleselijk gerichte gelovigen. Ieder deed z'n eigen 'ding', in plaats van het werk des Heeren. Daarom blijft alleen de boodschap van vers 2 over.

Natuurlijk gaat de boodschap van Paulus wel verder, maar hij kon het niet kwijt aan de Korinthiërs. Je zult toch eerst moeten accepteren dat je met Hem gestorven bent, want je kunt het nieuwe leven alleen maar leven als het oude leven niet telt. Er is dus geen hoop meer voor het oude leven.

- 3 En ik was bij ulieden in zwakheid, en in vreze, en in vele beving.
4 En mijn rede, en mijn prediking was niet in bewegelijke woorden der menselijke wijsheid, maar in betoning des Geestes en der kracht;

Ze hadden Paulus naar de mens afgekeurd. Hij kon volgens hen niet zo goed redeneren; bovendien was hij klein van stuk.

- 5 Opdat uw geloof niet zou zijn in wijsheid der mensen, maar in de kracht Gods.
6 En wij spreken wijsheid onder de volmaakten; doch een wijsheid, niet dezer wereld, noch der oversten dezer wereld, die te niet worden;

Lees eerst nog even weer vers 1 en 2.

- 7 Maar wij spreken de wijsheid Gods, *bestaande* in verborgenheid, die bedekt was, welke God te voren verordineerd heeft tot heerlijkheid van ons, eer de wereld was;

Wij spreken wel wijsheid Gods, maar die is voor de (natuurlijke) mens bedekt.

Wijsheid Gods bestaat wel degelijk en kan ook verklaard worden, maar alleen aan degenen die geloven; alleen aan degenen die geaccepteerd hebben dat hun oude leven dood is en dat zij nu alleen nog leven in nieuwigheid des levens.

8 Welken niemand van de oversten dezer wereld gekend heeft; want indien zij ze gekend hadden, zo zouden zij den Heere der heerlijkheid niet gekruist hebben.

De tabernakel is opgebouwd rondom het heilige der heiligen. Daar kon je niet ingaan. Er was iets, maar men kon niet zien wat. Nu echter kunnen wij daar naar binnen.

En indien de oversten dezer wereld dat misterion gekend hadden, dan zouden ze de Heer niet gekruist hebben. Als ze dus de Schriften bestudeerd hadden, dan hadden ze kunnen weten dat de Heere Jezus de dood in moest gaan, alvorens Hij verhoogd zou worden.

Hoewel de Joden de Heere Jezus niet wilden, wordt er toch gemeld dat ze hem Koning wilden maken. Ze wilden Hem alleen Koning maken binnen hun eigen Joodse systeem. Dat was niet de bedoeling.

Na Zijn opstanding wordt alsnog gepredikt dat Hij Koning geworden is enzovoort, maar toen bleefden ze Hem niet meer.

De prediking van het Evangelie aan de Joden is erop gericht om hen te verlossen van hun wortels, hun achtergrond en religieus systeem, opdat zij zo, ondanks wie ze zijn, het eeuwige leven mogen ontvangen. Dat geldt uiteraard niet alleen voor de Joden, maar voor iedereen. Allen die Zijn Naam aanroepen, zullen zalig worden.

I Kor. 3: 1 En ik, broeders, kon tot u niet spreken als tot geestelijken, maar als tot vleselijke, als tot jonge kinderen in Christus.

Het is echter niet de bedoeling bij het kruis te blijven staan, maar op te groeien tot volwassenheid. De Korinthiërs worden alleen met melk gevoed en niet met vaste spijs.

2 Ik heb u met melk gevoed, en niet met *vaste* spijs; want gij vermocht *toen* nog niet; ja, gij vermoogt ook nu nog niet.

3 Want gij zijt nog vleselijk; want dewijl onder u nijd is, en twist, en tweedracht, zijt gij niet vleselijk, en wandelt *gij niet* naar den mens?

In de mensheid is altijd tweedracht, wedijver. Je kunt alleen maar het hoogste bereiken als anderen dat niet doen. Daarom nijd, twist en tweedracht enzovoort.

Maar de Heer zegt: 'Als je bij Mij wat hoogs wilt worden, moet je eerst vernederd worden'. De Heer dienen, dat geeft beloning. Daar heb je

weliswaar in de wereld niets aan, maar die gaat toch voorbij.

Het werk van de Heer bestaat uit de prediking van het Evangelie en alles wat daartoe nodig is. Dat is iets anders dan gemeentebouw en kerkje stichten. Dat is vleeselijk.

Bijbelse waarheid wordt in de praktijk ondergeschikt gemaakt aan tradities. Dat komt omdat men niet op de Heer vertrouwt. Men vindt dat er kerkelijke tucht moet zijn. Tucht is opvoeden en dat zou de Heer doen; dus laten we dat aan de Heer over.

Wij zouden het oude leven achter ons laten. Wat of wie wij hier ook zijn, het gaat voorbij en telt dus niet. En voor zover we ooit loon ontvangen zullen, is dat op grond van wat de Heer in en door ons heeft kunnen doen. Het gaat niet om eigen werk, maar om Zijn werk.

Paulus' boodschap over het tegenwoordige werk van Christus is niet melk, maar honing, vaste spijs. Want er ligt een hoge drempel tussen het kruis en wat daarna volgt. Wij zouden dat kruis achter ons laten en ons uitstrekken naar de heerlijkheid die God ons in het vooruitzicht heeft gesteld. Vergetende hetgeen achter is... (Filipp. 3: 14)

Als je niet eerst ten volle aanvaard hebt dat je met Christus gestorven bent en begraven, dan kun je ook niet ten volle aanvaarden dat je met Hem bent opgestaan en nieuw leven hebt ontvangen.

En als Paulus aan het einde van twee lange brieven zegt dat hij dingen heeft gehoord die hem niet geoorloofd zijn uit te spreken, dan kan hij dat niet vanwege de Korinthiërs. Eerst moet het oude leven weg, pas dan is er ruimte voor honing.

Ons leven, onze carrière en ambities interesseren God geen bal. Wij zouden met lege handen tot God gaan en Hij zal ons de handen vullen. Dat betekent dat Hij ons tot priesters maken zal.

De Korinthiërs leefden naar de beginselen van de oude mens en dat blokkeert de prediking van het Evangelie. Vandaar dat Paulus niet verder komt dan melk. Het gaat om onvoorwaardelijke overgave: dat nieuwe leven aannemen en ook daadwerkelijk leven. Het is als in Rom. 12: 1 en 2.

- Rom. 12: 1 Ik bid u dan broeders, door de ontfermingen Gods, dat gij uw lichamen stelt tot een levende, heilige, Gode welbehaaglijke offerande, *welke is* uw redelijke godsdienst.
- 2 En wordt dezer wereld niet gelijkvormig; maar wordt veranderd door de vernieuwing uws gemoeds (denken), opdat gij moogt beproeven, welke de goede, en welbehaaglijke en volmaakte wil van God zij.

Eerst het één, pas dan kun je veranderen in je denken.

Nog een keer terug naar 1 Kor. 2.

De verborgenheid geopenbaard

- 7 Maar wij spreken de wijsheid Gods, *bestaande* in verborgenheid, die bedekt was, welke God te voren verordineerd heeft tot heerlijkheid van ons, eer de wereld was;
- 8 Welke niemand van de oversten dezer wereld gekend heeft; want indien zij ze gekend hadden, zo zouden zij den Heere der heerlijkheid niet gekruist hebben.
- 9 Maar gelijk geschreven is: Hetgeen het oog niet heeft gezien, en het oor niet heeft gehoord, en in het hart des mensen niet is opgeklimmen, hetgeen God bereid heeft dien, die Hem liefhebben.

Wat dat is, staat er in Jesaja ook niet bij, maar het wordt geïllustreerd door de ark des Verbonds. Die ark stond verborgen in het heilige der heiligen. Slechts de draagbomen prikten door het gordijn heen, zodat men wist dat er wat was, hoewel verborgen. Dat verborgene werd pas geopenbaard nadat het voorhangsel gescheurd was.

In het OT zijn dingen steeds verborgen. Dan gaat het over het werk van de Messias, nadat Hij geleden had en voordat Hij in heerlijkheid zal geopenbaard worden. Zie ook 1 Petr. 1: 10 – 12. Dat gaat over onze tijd. Dat die dingen in het OT benoemd worden, is omdat toen al gezegd werd dat de Heer Zich nu verbergt.

- 10 Doch God heeft *het* ons geopenbaard door Zijn Geest; want de Geest onderzoekt alle dingen, ook de diepten Gods.

God heeft het ons nu geopenbaard.

Efeze 3: 2 Indien gij maar gehoord hebt van de bedeling der genade Gods, die mij gegeven is aan u;

Deze bedeling der genade Gods wordt in vers 9 de bedeling der verborgenheid genoemd. In die bedeling heerst de genade.

- 3 Dat Hij mij door openbaring heeft bekend gemaakt deze verborgenheid, (gelijk ik met weinige *woorden* te voren geschreven heb;
- 4 Waar aan gij, *dit* lezende, kunt bemerken mijn wetenschap, in deze verborgenheid van Christus),

5 Welke in andere eeuwen den kinderen der mensen niet is bekend gemaakt, gelijk zij nu is geopenbaard aan Zijn heilige apostelen en profeten, door den Geest;

Het was in het verleden wel vastgelegd, maar niet geopenbaard. Toen zat er nog een omhulling overheen, maar die is nu onthuld. Onze bedeling wordt gekenmerkt door het wegnemen van die omhullingen. Dat deze dingen in het OT al waren vastgelegd, betekent dus dat gemeentelijke waarheid van vandaag wortelt in oudtestamentische profetieën. Zo is de hele tabernakel ook een uitbeelding van deze tegenwoordige tijd. Zie Hebr. 9.

Tegenwoordig willen nog steeds veel mensen onder de wet leven. Dan hoef je namelijk niet zelf na te denken en geen verantwoordelijkheid te nemen. Maar de Heer heeft ons wat gegeven, namelijk dat pond uit de gelijkenis van de 10 ponden (beeld van de Heilige Geest) en wij zouden handeling doen totdat Hij komt (Luk. 19: 11 – 27).

Zij die de wet proberen te houden geven vaak als argument dat de wet goed is. Wel, dat is ook zo, maar de wet is in het heilige van de tabernakel. Wij zouden niet in het heilige blijven hangen, maar doorlopen naar het heilige der heiligen. Daar staat de ark, met het verzoendeksel. Daar zit Christus op de troon der genade. Hij is ons voorgegaan in het heilige der heiligen en wij zouden Hem volgen.

Heel Israël was gegroepeerd rondom de ark des Verbonds met zijn twee stenen tafelen. Dat is echter niet een beeld van de wet, maar van de genade Gods. Je zou daar eventueel de heerlijkheid des Heeren kunnen zien. Die hele situatie daar was een afbeelding van betere dingen.

Die dingen zijn nu geopenbaard, maar alleen voor hen die geloven.

In het OT zijn dus veel dingen aan Israël bekendgemaakt, maar niet geopenbaard. Denk aan het altaar = een beeld van dood en opstanding. Daarna kom je bij het koperen wasvat. Daar word je gereinigd, alvorens je naar binnen kunt.

Dan ben je er nog niet, want als je naar binnen gaat, leer je alle wetten en regels en dergelijke. Daar staat ook de gouden kandelaar, als beeld van het licht der wereld dat wij zijn. Maar je bent nog steeds niet waar je wezen moet, want dat is bij de ark des Verbonds. Tot aan de ark zijn het allemaal aardse dingen, oude mens en een beeld van die tegenwoordige tijd.

Naderen tot de troon der genade is een heel ander ding. Dat is niet van deze wereld en daarom blijft men het ook niet. De Korinthiërs wilden het ook niet. Zij waren bij het brandofferaltair blijven steken. Is dat altaar dan niet goed? Jawel, maar er is meer.

God heeft dus de verborgen dingen geopenbaard door Zijn Geest (Ef. 3: 5; 1 Kor. 2: 10) en alle openbaringen van de apostelen zijn gebaseerd op oudtestamentische uitlatingen.

Die Geest leidde de apostelen in heel de waarheid en zij doen dat weer bij ons. De Geest neemt de bedekking weg.

De natuurlijke mens tegenover de Geest

- 1 Kor. 2: 11 Want wie van de mensen weet, hetgeen des mensen is, dan de geest des mensen, die in hem woont? Alzo weet ook niemand, hetgeen Gods is, dan de Geest Gods?
- 12 Doch wij hebben niet ontvangen den geest der wereld, maar den Geest, Die uit God is, opdat wij zouden weten de dingen, die ons van God geschonken zijn;

Wij hebben de Geest ontvangen, Die ons in heel de waarheid zou leiden. Met de Bijbel dicht leidt de Geest je nergens heen. Hoe zou je je kunnen laten leiden als je geen stap verzet? Leiden is sturen, richting geven; dat kan alleen als er beweging in zit. Een fiets die stilstaat valt om. Zo zou je ook eerst de Bijbel openen, pas dan wordt er geleid. Hij reinigt ons door het bad des waters, namelijk door Zijn Woord. Dat kan alleen maar als je dat Woord opendoet.

- 13 Dewelke wij ook spreken, niet met woorden, die de menselijke wijsheid leert, maar met *woorden*, die de Heilige Geest leert, geestelijke dingen met geestelijke samenvoegende.

Het is niet gebaseerd op enige vorm van wereldse filosofie. Filosofie is vanuit de mens en staat diametraal tegenover de filosofie van God. Paulus heeft het niet van een mens, maar van de Geest (Gal. 1: 20). Geestelijke dingen worden bekendgemaakt aan geestelijke mensen. Het profetische woord is ook niet voortgebracht door de wil van mensen, maar...

- 2 Petr. 1: 19 En wij hebben het profetische woord, dat zeer vast is, en gij doet wel, dat gij daarop acht hebt, als op een licht, schijnende in een duistere plaats, totdat de dag aanlichte, en de morgenster opga in uw harten.
- 20 Dit eerst wetende, dat geen profetie der Schrift is van eigen uitlegging;
- 21 Want de profetie is voortijds niet voortgebracht door den wil eens mensen, maar de heilige mensen Gods, van den Heiligen Geest gedreven zijnde, hebben *ze* gesproken.

Het gaat erom dat je Schrift met Schrift vergelijkt, dat je de dingen onderzoekt. Je verzamelt feiten en vergelijkt ze met elkaar en kijkt hoe het in elkaar past. Je zou daarbij gericht zijn op de Heer.

1 Kor. 2: 14 Maar de natuurlijke mens begrijpt niet de dingen, die des Geestes Gods zijn; want zij zijn hem dwaasheid, en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden.

Natuurlijk = ziellijk = psychikos.

De mens is een ziel.

Over de ziel bestaan tenminste twee misverstanden. De eerste is dat de mens een ziel heeft en de tweede dat de ziel onsterfelijk is.

Maar... de ziel die zondigt zal sterven. Bovendien heeft de mens niet een ziel, maar is een ziel. Pas toen Adam van God de adem der levens ingeblazen kreeg, werd hij een levende ziel. De ziel is het praktische leven van de mens, zijn ervaring, dat wat hij verzameld heeft in z'n leven. Synoniem daaraan is het hart. De mens raakt zijn ziel, zijn leven weer kwijt. En voor zover er nog wat van overblijft in het 'hiernamaals', heet dat geest.

- 15 Doch de geestelijke *mens* onderscheidt wel alle dingen, maar zichzelf wordt van niemand onderscheiden.
- 16 Want wie heeft den zin des Heeren gekend, die Hem zou onderrichten? Maar wij hebben den zin van Christus.

De natuurlijke mens grijpt, vat, niet de dingen die des Geestes Gods zijn. Die zijn voor de mens dwaasheid. Je kunt die stukjes nergens aanleggen, omdat ze bij een andere puzzel horen. De natuurlijke mens begrijpt niet dat je kunt leven uit genade of dat je de ander z'n zonden vergeeft, want de natuurlijke mens wil niet aanvaarden dat er een Ander is Die oordeelt. Daarvoor moet je je eigen leven opgeven. De natuurlijke mens zegt dat je voor je eigen leven moet opkomen en dat je moet proberen overal het beste in te worden. Hij wordt daardoor zélf wat en dat staat zijn relatie met Christus in de weg.

Geest en ziel zijn meestal tegenstellingen;

Ziel = de oude mens

Geest = de nieuwe mens.

De Korinthiërs waren weliswaar wedergeboren mensen, maar zij leefden dat nieuwe leven niet. De geestelijk mens wordt niet onderscheiden door de natuurlijke mens.

Melk en vaste spijs (honing)

- 1 Kor. 3: 1 En ik, broeders, kon tot u niet spreken als tot geestelijken, maar als tot vleselijke, als tot jonge kinderen in Christus.
- 2 Ik heb u met melk gevoed, en niet met *vaste* spijs; want gij vermocht *toen* nog niet; ja, gij vermoogt ook nu nog niet.

Melk is eigenlijk alleen voor baby's. Daarna moet er vaste spijs in. Dat gaat in het begin moeilijk, omdat de ingewanden daaraan moeten wennen. Melk heeft in de Bijbel een positieve uitstraling, maar het is niet de bedoeling dat het bij melk alleen blijft, want dan krijg je de Engelse ziekte. Op een gegeven moment móet je wennen aan vaste spijs.

- 1 Petr. 1: 23 Gij, die wedergeboren zijt, niet uit vergankelijk, maar *uit* onvergankelijk zaad, door het levende en eeuwig blijvende Woord van God.
- 24 Want alle vlees is als gras, en alle heerlijkheid des mensen is als een bloem van het gras. Het gras is verdord, en zijn bloem is afgevallen;
- 25 Maar het Woord des Heeren blijft in der eeuwigheid; en dit is het Woord, dat onder u verkondigd is.
- 2: 1 Zo legt dan af alle kwaadheid, en alle bedrog, en geveinsdheid, en nijdigheid, en alle achterklappingen;
- 2 En, als nieuwgeboren kinderkens, zijt zeer begerig naar de redelijke onvervalste melk, opdat gij door dezelve moogt opwassen;

Als je net geboren bent, word je geacht zeer begerig te zijn naar de onvervalste melk. Daar groei je van op. Dat is nodig voor je zaligheid. Petrus heeft het hier echter alleen over jonge kinderen in Christus. Paulus is wat negatiever over melk. Hij heeft de Korinthiërs gevoed met melk, maar wil dat ze vaste spijs gaan eten. In Hebr. 5 is Paulus zelfs ronduit negatief over melk, omdat men op een gegeven moment geacht wordt de dingen tot zich te nemen die met de verborgenheid te maken hebben. Dat is namelijk vaste spijs.

- Hebr. 5: 10 En is van God genaamd een Hogepriester, naar de ordening van Melchizédek.
- 11 Van Dewelken wij hebben vele dingen, en zwaar om te verklaren, te zeggen, dewijl gij traag om te horen geworden zijt.

Niet omdat het zo'n zwaar onderwerp is, maar omdat men traag om te

horen geworden is.

- 12 Want gij, daar gij leraars behoortet te zijn vanwege de tijd, hebt wederom van node, dat men u lere, welke de eerste beginselen zijn der woorden Gods; en gij zijt geworden, *als* die melk van node hebben, en niet vaste spijs.

Dit impliceert dat melk een beeld is van de eerste beginselen der woorden Gods. Zo zou iemand die net tot geloof gekomen is eerst die melk tot zich nemen.

- 13 Want een iegelijk, die der melk deelachtig is, die is onervaren in het woord der gerechtigheid; want hij is een kind.
- 14 Maar der volmaakten is de vaste spijs, die door de gewoonheid de zinnen geoefend hebben, tot onderscheiding, beide des goeds en des kwaads.

Eenieder die der melk deelachtig is, is namelijk nog niet gewend aan stevige kost.

Volmaakten = volwassenen.

Als je een baby krenten te eten geeft, dan komen die er net zo weer uit als ze erin gekomen zijn. Hij kan ze nog niet verteren.

Goed en kwaad gaat niet alleen over zonde; het is het onderscheid tussen de oude- en de nieuwe mens.

De vaste spijs heeft te maken met de Hogepriester naar de ordening van Melchizédek. Paulus aarzelt in de brief aan de Hebreëen enorm, tot hij uiteindelijk in hoofdstuk 9 tot zijn onderwerp komt. Hij introduceert dat onderwerp wel in het begin van de brief, maar pas in hoofdstuk 7 komt hij op Melchizédek, maar alleen nog maar over Wie Hij is.

In Hebr. 1: 3 zegt Paulus dat de Zoon gezeten is aan de rechterhand van God, maar dat dit pas zo is nadat Hij de reinigmaking onzer zonden heeft te weeg gebracht. Hij heeft dus een troon in de hemel en niet op aarde. Nu wordt er eerst uitgelegd hoe dat dan zit; dat Hij eerst minder geworden is dan de engelen en pas daarna die erfenis ontvangen heeft.

De Heer spreekt en wij zouden luisteren

Hebr. 2: 1 Daarom zouden wij ons te meer houden aan hetgeen gehoord is, opdat wij niet te eniger tijd doorvloeien.

Je zou dit vers rechtstreeks moeten plakken achter Hebr. 1: 1, dat God eerst door de profeten gesproken heeft en nu door de Zoon.

Denk ook aan de boze wijngaardeniers uit Matt. 21. De Joodse leidlieden

wisten donders goed wie de Heere Jezus was (zie ook Joh. 11).
God zond uiteindelijk Zijn Zoon, maar Die hebben ze verworpen. Toch spreekt die Zoon nog steeds. En omdat Hij nog steeds spreekt, zouden wij nóg meer dan degenen onder het OT luisteren naar de woorden die gesproken zijn.

- 2 Want indien het woord, door de engelen gesproken, vast is geweest, en alle overtreding en ongehoorzaamheid rechtvaardige vergelding ontvangen heeft;
- 3 Hoe zullen wij ontvlieden, indien wij op zo grote zaligheid geen acht nemen? dewelke, begonnen zijnde verkondigd te worden door den Heere, aan ons bevestigd is geworden van degenen, die gehoord hebben;

Engelen = boodschappers.

Zaligheid = de zondaar ontvangt uit de genade Gods eeuwig leven;

Grote zaligheid = hij wordt bovendien gepromoveerd naar de hemel.

In principe komt een gelovige op de nieuwe aarde terecht, met uitzondering van één categorie, namelijk de Gemeente, vanwege het eerstgeboorterecht. Gemeentelieden worden overigens niet pas in de toekomst naar de hemel gepromoveerd, want zij zijn nu al met Christus gezet in de hemel (Ef. 2: 6). Dit wordt ons niet door de profeten verteld, maar door de Zoon Zelf.

- Hand. 15: 14 Simeon heeft verhaald hoe God eerst de heidenen heeft bezocht, om uit *hen* een volk aan te nemen door (voor) Zijn Naam.
- 15 En hiermee stemmen overeen de woorden der profeten, gelijk geschreven is:
- 16 Na dezen zal Ik wederkeren, en weder opbouwen den tabernakel van David, die vervallen is, en hetgeen daarvan verbroken is, weder opbouwen, en Ik zal denzelven weder oprichten.

Dat volk heet de Gemeente van eerstgeborenen (Hebr. 12: 23). Ook daar staat erbij dat je die waarheid en positie niet verwerpen zou.

De Heer sprak in Zijn aardse omwandeling al over de Gemeente. Ook de gebeurtenissen in de Evangeliën drukken uit dat de zaligheid van de Joden naar de heidenen gegaan is.

Terug naar Hebr. 2.

Die grote zaligheid is begonnen verkondigd te worden door de Heer en is bevestigd geworden door degenen die gehoord hebben. Het gaat hier

over het tegenwoordige werk van Christus. Hij spreekt nu en wij zouden luisteren.

Hebr. 2: 4 God bovendien mede getuigende door tekenen, en wonderen, en menigerlei krachten en bedelingen des Heiligen Geestes, naar Zijn wil.

Al die tekenen die in de eerste generatie na de opstanding van Christus gedaan zijn, hebben te maken met het tegenwoordige werk van Christus. Tekenen zijn tekeningen van iets anders; ze beelden iets uit.

Paulus aarzelt nog steeds in zijn betoog. Voordat hij gaat vertellen wat hij eigenlijk zeggen wil, waarschuwt hij dat je wel moet horen, want het hééft consequenties.

Hebr. 2: 17 Waarom Hij in alles den broederen moest gelijk worden, opdat Hij een barmhartig en een getrouw Hogepriester zou zijn, in de dingen, die bij God *te doen waren*, om de zonden des volks te verzoenen.
18 Want in hetgeen Hij Zelf, verzocht zijnde, geleden heeft, kan Hij degenen, die verzocht worden, te hulp komen.

Wat doet Hij? Hij verzoent de zonden des volks. Maar, voor wie stierf de Heere Jezus? Toch voor alle mensen! Maar hier verzoent de Hogepriester de zonden van het volk. Datzelfde deden de priesters uit het Oude Verbond. Het gaat alleen over de zonden van het volk. Zo heeft ook Christus geen bediening dan voor Zijn eigen volk. De rest komt pas ná Zijn wederkomst. Dit is dus het tegenwoordige werk van Christus.

Mozes en Christus

Hebr. 3: 1 Hierom, heilige broeders, die der hemelse roeping deelachtig zijt, aanmerkt den Apostel en Hogepriester onzer belijdenis, Christus Jezus;

Die roeping is vanuit de hemel. Er is ook een aardse roeping, maar die is nu niet aan de orde.

2 Die getrouw is Dengene, die Hem gesteld heeft, gelijk ook Mozes in geheel zijn huis was.

Het werk van Christus is dus een dienstwerk. De Heer zei in Zijn opstanding: 'Hier ben Ik, o God, om Uw wil te doen'.

Hij kreeg een ambt, het ambt van Koning en Hogepriester. Hij werd in de dienst van God aangesteld. Dat ambt vervult Hij nu nog steeds en Hij is trouw aan Degene Die Hem aangesteld heeft.

Dit gaat over nu!

Mozes was ook trouw, maar als middelaar van het Oude Verbond.

- 5 En Mozes is wel getrouw geweest in geheel zijn huis, als een dienaar, tot getuigenis der dingen, die gesproken zouden worden;

Mozes en alles wat daaraan vastzit, is een beeld van Christus onder het Nieuwe Verbond.

Christus verzoent dus de zonden van Zijn volk. Hoewel wij wedergeboren zijn, zijn we nog wel verbonden met de aardse dingen. Daardoor zondigen wij en dat maakt ons ongeschikt voor de dienst aan God. Maar Christus, als Hogepriester, verzoent die zonden, zodat wij alsnog geschikt gemaakt zijn voor Zijn dienst.

We worden vaak geconfronteerd met onze eigen tekortkomingen. Hoe meer je daar mee bezig bent, hoe erger het wordt. Vechten tegen de zonde is vechten tegen de bierkaai. Die zonden zijn echter ons probleem niet. Wij zouden gehoorzaam zijn aan de Heer en luisteren naar Zijn Woord. Het gaat erom wat de Heer in ons wil doen. Hij reinigt dus niet onze handen, maar onze harten, zodat wij de levende God kunnen dienen.

- 6 Maar Christus, als de Zoon over Zijn eigen huis; Wiens huis wij zijn, indien wij maar de vrijmoedigheid en den roem der hoop tot het einde toe vast behouden.

Je wordt wedergeboren en toegevoegd aan de Gemeente Gods. Dat is de jure. Maar van sommigen staat dat hun woord voortwoekert als de kanker. Zij zijn wel wedergeboren mensen, maar hebben zich niet voor de dienst aangemeld. Je kunt wel zeggen dat je een zoon van Aäron bent en dus een priester, maar als je je niet meldt voor de dienst, ben je dan wel een priester? In theorie wel ja, maar in de praktijk niet.

Er is vrijmoedigheid voor nodig om zoals je bent te naderen tot de Heer en te zeggen: 'Heer, hier ben ik, om Uw wil te doen'. Als je je oude leven niet kwijt wilt, wordt het dienen een probleem.

Wij roemen niet alleen in verdrukking, maar ook in de hoop der zaligheid. De openbaring der zonen Gods staat ons immers te wachten! God heeft ons geopenbaard waarheen we op weg zijn. Wij kennen ons doel dus. Dat scheelt een hoop zoeken. We zouden dat vasthouden!

Na deze verzen volgt een illustratie van hoe het in de woestijn ging. Ook Israël was geroepen tot heerlijkheid, maar het is de vraag of het volk ook in het beloofde land terechtkwam. Uiteindelijk waren dat er maar twee uit het hele volk, Jozua en Kaleb.

Nú kom je, als je gelooft, hoe dan ook in het beloofde land. De vraag is

alleen of je ook loon krijgt. Als je geen loon krijgt, heet dat in de Bijbel 'verloren gaan'. Als de erfenis voor je klaar ligt en je krijgt die niet, dan is dat verlies. Ja, dat is een moeilijk onderwerp. Ben je net gewend aan de blijde Boodschap, krijg je dit! Steeds weer een oproep om vast te houden. Paulus blijft bezig in de brief aan de Hebreëen.

Zoals Mozes de middelaar van het volk Israël was en Israël geacht werd naar Mozes te luisteren en hem te volgen, zo is Christus de Middelaar van Zijn volk. Wij, de gelovigen van deze bedeling, zijn dat volk en dus worden ook wij steeds opgeroepen te horen naar onze Middelaar en Hem te volgen. Het volk Israël zou de rust ingaan, maar dat was niet de echte rust. Daarom was er nog een rust overgebleven en in die rust zouden wij ingaan (Hebr. 4: 8 – 11).

Nog steeds is Paulus niet bij zijn eigenlijke onderwerp.

Offeren

- Hebr. 4: 14 Dewijl wij dan een groten Hogepriester hebben, Die door de hemelen doorgegaan is, *namelijk* Jezus, den Zoon van God, zo laat ons deze belijdenis vasthouden.
- 15 Want wij hebben geen hogepriester, die niet kan medelijden hebben met onze zwakheden, maar Die in alle dingen, gelijk als wij, is verzocht geweest, *doch* zonder zonde.
- 16 Laat ons dan met vrijmoedigheid toegaan tot den troon der genade, opdat wij barmhartigheid mogen verkrijgen, en genade vinden, om geholpen te worden ter bekwamer tijd.

Zonder zonde = Hij is niet voor de verzoeking bezweken.

Naderen = korban = offeren = offereren.

Wat moet er dan geofferd worden?

- Rom. 12: 1 Ik bid u dan broeders, door de ontfermingen Gods, dat gij uw lichamen stelt tot een levende, heilige, Gode welbehaaglijke offerande, *welke is* uw redelijke godsdienst.
- 2 En wordt dezer wereld niet gelijkvormig; maar wordt veranderd door de vernieuwing uws gemoeds (denken), opdat gij moogt beproeven, welke de goede, en welbehaaglijke en volmaakte wil van God zij.

Wat kunnen we van de troon der genade verwachten? Barmhartigheid en genade, maar... ter bekwamer tijd. Genade is het principe van het Christelijke leven. Het naderen tot de troon der genade wil niets anders zeggen dan dat wij ons onderwerpen aan Degene tot Wie wij naderen en

Hem de rest van ons leven dienen.

Paulus gaat in hoofdstuk 5 verder met zijn aanloop.

- Hebr. 5: 1 Want alle hogepriester, uit de mensen genomen, wordt gesteld voor de mensen in de zaken, die bij God *te doen zijn*, opdat hij offere gaven en slachtofferen voor de zonden;
- 2 Die behoorlijk medelijden kan hebben met de onwetenden en dwalenden, overmits hij ook zelf met zwakheid omvangen is;
- 3 En om derzelver *zwakheid* wil moet hij gelijk voor het volk, alzo ook voor zichzelf, offeren voor de zonden.
- 4 En niemand neemt zichzelf die eer aan, maar die van God geroepen wordt, gelijkerwijze als Aäron.

Hij werd van God geroepen.

- 5 Alzo heeft ook Christus Zichzelf niet verheerlijkt, om Hogepriester te worden, maar Die tot Hem gesproken heeft: Gij zijt Mijn Zoon, heden heb Ik U gegeneerd.

‘Gij zijt Mijn Zoon’ betekent dus ook dat het Hogepriesterschap daarbij inbegrepen is.

- 6 Gelijk Hij ook in een andere *plaats* zegt: Gij zijt Priester in der eeuwigheid, naar de ordening van Melchizédek.
- 7 Die in de dagen Zijns vleses, gebeden en smekingen tot Dengene, Die Hem uit den dood verlossen kon, met sterke roeping en tranen geofferd hebbende, en verhoord zijnde uit de vreze.
- 8 Hoewel Hij de Zoon was, *nochtans* gehoorzaamheid geleerd heeft, uit hetgeen Hij geleden heeft.

Hij heeft eerst geleerd te luisteren. Daarom kan Hij nu tot ons spreken. Hij weet dus ook wat dat voor ons betekent of betekenen kan.

- 9 En geheiligd zijnde, is Hij allen, die Hem gehoorzaam zijn, een oorzaak der eeuwige zaligheid geworden;
- 10 En is van God genaamd een Hogepriester, naar de ordening van Melchizédek.
- 11 Van Denwelken wij hebben vele dingen, en zwaar om te verklaren, te zeggen, dewijl gij traag om te horen geworden zijt.
- 12 Want gij, daar gij leraars behoortet te zijn, vanwege

den tijd, hebt wederom van node, dat men u lere, welke de eerste beginselen zijn der woorden Gods; en gij zijt geworden, *als* die melk van node hebben, en niet vaste spijs.

- 13 Want een iegelijk, die der melk deelachtig is, die is onervaren in het woord der gerechtigheid; want hij is een kind.
- 14 Maar der volmaakten is de vaste spijs, die door de gewoone de zinnen geoefend hebben, tot onderscheiding beide des goeds en des kwaads.

Hij moet toch wel eindelijk tot zijn onderwerp komen.

- Hebr. 6: 1 Daarom, nalatende het beginsel der leer van Christus, laat ons tot de volmaaktheid voortvaren; niet wederom leggende het fundament van de bekering van dode werken, en van het geloof in God,
- 2 Van de leer der dopen, en van de oplegging der handen, en van de opstanding der doden, en van het eeuwig oordeel.
- 3 En dit zullen wij *ook* doen, indien het God toelaat.

En omdat hij eindelijk tot zijn onderwerp moet komen, zegt hij dat ze op moeten houden alleen bij de melk te blijven. Al die dingen hier in vers 1 en 2 zijn melk, maar Paulus wil verder.

- 4 Want het is onmogelijk, degenen, die eens verlicht geweest zijn, en de hemelse gave gesmaakt hebben, en des Heiligen Geestes deelachtig geworden zijn,
- 5 En gesmaakt hebben het goede woord Gods, en de krachten der toekomstige eeuw,
- 6 En afvallig worden, *die, zeg ik*, wederom te vernieuwen tot bekering, als welken zichzelf den Zoon van God wederom kruisigen en openlijk te schande maken.

Ze waren al bekeerd, maar willen niet verder. Hij zegt niet dat het voor hen onmogelijk is, maar dat het voor Paulus onmogelijk is. Op een gegeven moment houdt het een keer op. Zij keren terug naar het oude leven en daarmee stellen ze zich op vóór het kruis en onder de wet, in plaats van ná het kruis. Daardoor kruisigen ze de Heer is feite opnieuw.

Hun werken zullen uiteindelijk verbrand worden, maar zichzelf zullen behouden blijven. Dat oordeel is zwaar omdat het niet ophoudt bij de dood, maar doorgaat in het eeuwige leven. Iedereen kan dan zien dat je er in dit leven een zootje van gemaakt hebt.

Dat is weliswaar geen goede motivering om de Heer te dienen, maar wel

een Bijbels gegeven.

Melchizédek en Christus

In Gen. 14 verschijnt daar zomaar uit het niets Melchizédek, na het slaan der koningen. Abraham had net een krijgstoet achter de rug. Hij zat een aantal koningen achterna die zijn neef, Lot, gevangen hadden genomen. En dan ineens in vers 18 van Gen. 14...

Gen. 14: 18 En Melchizédek, koning van Salem, bracht voort brood en wijn; en hij was een priester des allerhoogsten Gods.

Melchizédek bracht voort brood en wijn. Dat verwacht je niet van een koning. Bovendien was hij priester van de allerhoogste God. Wat is dat voor een vreemd figuur? Het wordt nog vreemder!

19 En hij zegende hem, en zeide: Gezegend zij Abram Gode, den Allerhoogste, Die hemel en aarde bezit.
20 En gezegend zij de allerhoogste God, Die uw vijanden in uw hand geleverd heeft! En hij gaf hem de tiende van alles.

Meer wordt er niet over hem gezegd.

Melchizédek is koning van Salem. Men zegt dan dat Salem Jeruzalem is en dat hij dus koning van Jeruzalem was. Anderen zeggen dat hij de Heilige Geest is. Origenes dacht aan een engel. Weer anderen Henoeh, want die was immers verdwenen. In het Jodendom identificeren ze hem met Sem en in kringen van bekeerde Joden herkennen ze hem als de Zoon van God. Maar over het algemeen weet men het niet.

Toch is het niet zo moeilijk. Melchizédek is gewoon de Heer Zelf. Dat haal je niet uit Gen. 14, maar door Schrift met Schrift te vergelijken kom je daar wel achter.

In het OT komt je Melchizédek verder alleen nog tegen in Psalm 110.

Psalm 110: 1 De HEERE heeft tot mijn Heere gesproken: Zit aan Mijn rechterhand, totdat Ik Uw vijanden gezet zal hebben tot een voetbank Uwer voeten.
2 De HEERE zal den scepter Uwer sterkte zenden uit Sion, *zeggende*: Heers in het midden Uwer vijanden.
3 Uw volk zal zeer gewillig zijn op den dag Uwer heirkraft, in heilig sieraad; uit de baarmoeder des dageraads zal U de dauw Uwer jeugd zijn.
4 De HEERE heeft gezworen, en het zal Hem niet berouwen: Gij zijt Priester in der eeuwigheid, naar de ordening van Melchizédek.

Vers 4 is één van de meest geciteerde verzen in het NT en komt overeen met: 'Gij zijt Mijn Zoon, heden heb Ik U gegeneerd', uit Psalm 2. Die uitspraken gaan over de Messias. Als vers 1 daarover gaat, dan vers 4 uiteraard ook. Jehovah is de Zoon. Tot Hem wordt gezegd: 'Gij zijt Priester in der eeuwigheid...'

Onder Israël was het priesterschap ingesteld naar de ordening van Aäron. Dat priesterschap was tijdelijk, want de hogepriesters werden door de dood verhinderd altijd te blijven, hoewel het de bedoeling was dat zij altijd zouden blijven leven. De Heer heeft ook Zelf een einde aan dat priesterschap gemaakt en een ander daarvoor in de plaats gesteld. Dat priesterschap heeft oudere rechten, want vóórdat het priesterschap naar de ordening van Aäron werd ingesteld, verscheen Melchizédek al.

Melchizédek is één van de Christophaniën van Christus = voorverschijning. In het OT verschijnt de Heer wel vaker aan iemand. Bijvoorbeeld aan Adam, Mozes, Jozua en Manoah. Soms als een vorst en soms gewoon als een man. Hier bij Abram verschijnt Hij als Melchizédek.

Melchizédek is de Heer Zelf. Dat kan namelijk niet anders, want anders zou men Melchizédek meer moeten vereren dan Christus. Bovendien was Zijn priesterschap eeuwig en onoverdraagbaar. Melchizédek moet dat Priesterschap dus nog steeds hebben. Maar, de Heere Jezus is nu toch Hogepriester? Precies, er is dus geen verschil. Waarom gaf Abram anders tienden aan Melchizédek? Terwijl het Aäronitisch priesterschap in het OT functioneerde, dreigde op de achtergrond steeds het priesterschap van Melchizédek.

In de brief aan de Hebreëen is deze Melchizédek al een paar keer voorbij gekomen, maar in hoofdstuk 7 wordt Hij pas echt naar voren gebracht.

Hebr. 7: 1 Want deze Melchizédek was koning van Salem, een priester des allerhoogsten Gods, die Abraham tegemoet ging, als hij wederkeerde van het slaan der koningen, en hem zegende;
 2 Aan welken ook Abraham van alles de tienden deelde; die vooreerst overgezet wordt, koning der gerechtigheid, en daarna ook was een koning van Salem, hetwelk is een koning des vredes;

Melech = koning
Zédek = gerechtigheid.

Maar Hij was ook koning des Vredes = Salem.

Beide namen verwijzen rechtstreeks naar het Messiaanse Rijk, of naar het Nieuwe Verbond. Inmiddels is voldaan aan de gerechtigheid Gods (zie Rom. 1: 16 en 3: 21).

De prediking van het Evangelie heeft tot doel de verheerlijking van God en meer nog de rechtvaardigheid van God. Eén is voor allen gestorven en daarmee heeft God een vonnis geëxecuteerd over de zonden der wereld. Daar is een rechtvaardig oordeel over gekomen. Nu zal God onze zonden geenszins meer gedenken. Dat is nu dus niet meer aan de orde. Daarom is de wet ook teniet gedaan, want wij zijn door de wet en voor de wet gestorven. Dat is de rechtvaardigheid Gods. Daarom is er een opening naar het Nieuwe Verbond (zie ook Rom. 8: 3).

En daarom zouden wij vaste spijs tot ons nemen. Als wij door de gewooneheid de zinnen geoefend hebben, komen we tot onderscheiding beide des goeds en des kwaads. Wij worden vrijgesproken, niet tegen de wet in, want de wet wordt gelegd op levenden, terwijl wij dood zijn. Wet is gelegd op het vlees en wij zijn geest. Met die gedachte zouden we proberen te leven: geen wet, maar genade!

Gerechtigheid en vrede zijn dus kenmerken van het Nieuwe Verbond. God staat boven de tijd. Daardoor is het kennelijk mogelijk dat Melchizédek de Christus is.

Hebr. 7: 3 Zonder vader, zonder moeder, zonder geslachtsrekening, noch beginsel der dagen, noch einde des levens hebbende; maar den Zoon van God gelijk geworden zijnde, blijft Hij een Priester in eeuwigheid.

Zonder vader, zonder moeder en zonder geslachtsrekening. Die heeft Hij niet. Dat Hij de Zoon van God gelijk was, is prematuur; Hij was een voorverschijning van Christus. Als Melchizédek Priester in der eeuwigheid blijft en Christus is Hogepriester geworden, wie is er dan hoger? Bovendien, als Melchizédek niet Christus is, dan zijn er nu twee Hogepriesters. Dat kan dus niet!

4 Aanmerkt nu, hoe groot deze geweest zij, aan denwelken ook Abraham, de patriarch, tienden gegeven heeft uit den buit.

Dat was een demonstratie van ondergeschiktheid.

5 En die uit de kinderen van Levi het priesterdom ontvangen, hebben wel bevel om tienden te nemen van

het volk, naar de wet, dat is, van hun broederen, hoewel die uit de lenden van Abraham voortgekomen zijn.

6 Maar Hij, Die Zijn geslachtsrekening uit hen niet heeft, die heeft van Abraham tienden genomen, en hem, die de beloftenissen had, heeft hij gezegend.

7 Nu, zonder enig tegenspreken, hetgeen minder is, wordt gezegend van hetgeen meerder is.

De Levieten waren voortgekomen uit de lenden van Abraham. Melchizédek stamt niet van Levi af. Ver voordat Levi tienden nam van het volk, nam Melchizédek tienden van Abraham.

8 En hier nemen wel tienden de mensen, die sterven, maar aldaar *neemt ze* die, van Welken getuigd wordt, dat Hij leeft.

Van Wie wordt getuigd? Van Melchizédek! Hier staat dus dat Melchizédek leeft. Hij is immers Priester in der eeuwigheid! Welnu, als Hij nog leeft, dan is er geen ruimte voor het priesterschap van Christus, tenzij Melchizédek een voorverschijning van Christus was.

9 En, om zo te spreken, ook Levi, die tienden neemt, heeft door Abraham tienden gegeven;

10 Want hij was nog in de lenden des vaders, als hem Melchizédek tegemoet ging.

Levi was nog in de lenden van Abraham en daardoor betaalde ook Levi tienden aan Melchizédek.

De zonen zijn de bouwers van de familie en iedere familie heeft z'n eigen identiteit. Mensen hebben ook al een eigen identiteit voordat ze geboren worden.

En omdat Levi tienden betaald had aan Melchizédek, was dat Levitische priesterschap ondergeschikt aan het priesterschap van Melchizédek.

11 Indien dan nu de volkomenheid door het Levitische priesterschap ware (want door hetzelfde heeft het volk de wet ontvangen), wat nood was het nog, dat een ander Priester naar de ordening van Melchizédek zou opstaan, en die niet zou gezegd worden te zijn naar de ordening van Aäron?

Dat er een ander priesterschap zou komen staat in Psalm 110. Maar waarom was dat nodig? De conclusie moet zijn dat dat priesterschap naar de ordening van Aäron niet zo volkomen was.

- 12 Want het priesterschap veranderd zijnde, zo geschiedt er ook noodzakelijk verandering der wet.

Veranderd = vervangen.

Je kunt wel het priesterschap veranderen, maar dan kan de wet niet meer toegepast worden. Het kan dus niet anders dan dat de wet ook vervangen moet worden.

- 13 Want Hij, op Wien deze dingen gezegd worden, behoort tot een anderen stam, van welken zich niemand tot het altaar begeven heeft.

Op = over.

- 14 Want het is openbaar, dat onze Heere uit Juda gesproken is; op welken stam Mozes niets gesproken heeft van het priesterschap.

Over Wie gaat het hier dan? Over onze Heere. In de wet is niets gezegd over een priesterschap naar de ordening van Juda. Hij kan dus op aarde onmogelijk Priester geweest zijn. Dit betekent dat toen Hij leed en stierf, Hij geen Priester was. Hij was uit Juda en leefde onder de wet (Gal. 4: 4). Alles wat over Hem als Priester gezegd wordt, kan dus niet over Zijn aardse omwandeling gaan, maar moet noodzakelijk betrekking hebben op Zijn opstanding en daarna. Op aarde kon Hij eenvoudig geen Priester zijn, omdat Hij uit het geslacht van Juda was, uit de koninklijke familie. Hij was de Zoon van David, niet van Aäron.

- 15 En *dit* is nog veel meer openbaar, zo er naar de gelijkenis van Melchizédek een ander Priester opstaat;

Niet zomaar een andere Priester, maar Iemand naar de gelijkenis van Melchizédek.

- 16 Die *dit* niet naar de wet des vleselijke gebods is geworden, maar naar de kracht des onvergankelijken levens.

De wet des vleselijke gebods = de wet van Mozes, die op het vlees gelegd is. Men wilde de Heere Jezus wel Koning maken, maar alleen onder de wet. Dat was echter niet de bedoeling.

Priesters werden priester om het leven dat zij hadden. Het was niet de bedoeling dat zij stierven, maar het gebeurde wel. Het was onder het Oude

Verbond onmogelijk voor altijd te blijven.

17 Want Hij getuigt: Gij zijt priester in der eeuwigheid naar de ordening van Melchizédek.

Hij werd dus pas na Zijn opstanding Hogepriester. Toen Hij opstond uit de dood was Hij in de hof van ene Jozef. Daar komt Hij Maria tegen. Zij mocht Hem niet aanraken, want Hij was nog niet opgevaren naar de hemel. Dat deed Hij dus eerst en daarbij zei Hij: 'Hier ben Ik, o God, om Uw wil te doen'. God zei toen tegen Hem: 'Gij zijt Mijn Zoon, heden Heb ik U gegeneerd'. Toen de Heer vervolgens weer beneden kwam, zei Hij: 'Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde'.

Niet dat Hij die macht nu ook uitoefent, want Hij laat de wereld op dit moment links liggen. Maar er komt een moment dat Hij die macht wel zal opeisen, namelijk bij Zijn openbaring in heerlijkheid en die van de zonen Gods.

De vernietiging der wet

Wij waren van nature zeker geen koningskinderen, maar door wedergeboorte zijn we deelgenoten geworden van de Hogepriester naar de ordening van Melchizédek en daardoor ook deelgenoten van Zijn Koningschap.

Deze Hogepriester heeft in tegenstelling tot de hogepriester naar de ordening van Aäron helemaal niets te maken met enige Mozaïsche wet.

Hebr. 7: 19 Want de wet heeft geen ding volmaakt, maar de aanleiding van een betere hoop, door welke wij tot God genaken.

De wet is een verwijzing naar, of een schaduw van toekomstige dingen. De wet is een historisch stuk geworden.

17 Want Hij getuigt: Gij zijt Priester in der eeuwigheid, naar de ordening van Melchizédek.

In der eeuwigheid = voor altijd.

Deze dingen zijn niet in strijd met het Oude Verbond, maar liggen daarin besloten. Zie Psalm 110: 4.

Mozes en Aäron zijn beiden typen van Christus onder het Nieuwe Verbond. Toen Hij kwam (in Zijn opstanding), kwam er een definitief einde aan het Oude Verbond. Dit betekent...

18 Want de vernietiging van het voorgaande gebod geschiedt om deszelfs zwakheids en onprofijtelijkheids wil;

De wet was wel zelf door de Heer gegeven, maar ook door Hemzelf vervuld en teruggenomen. Hij kwam om de wet te vervullen en daardoor is de wet daarna niet meer bindend. Hij heeft gedaan wat de wet eiste.

Vernietiging = to make of no effect. De wet is er nog wel, maar is een museumstuk geworden.

De vlucht van Lot en zijn familie is een beeld van de vlucht uit de wet. De vrouw van Lot keek achterom. Zij was verlost van de wet, maar verlangde ernaar terug. Zout is een beeld van het Woord van God, maar daar zit geen leven meer in.

De wet was nu eenmaal zwak, bovendien een juk dat zelfs de vaders niet hebben kunnen dragen. De wet brengt niets goeds voort, genade wel.

- Rom. 7: 1 WEET gij niet, broeders! (want ik spreek tot degenen die de wet verstaan) dat de wet heerst over den mens, zo langen tijd als hij leeft?
- 2 Want een vrouw, die onder den man staat, is aan den levenden man verbonden door de wet; maar indien de man gestorven is, zo is zij vrijgemaakt van de wet des mans.
- 3 Daarom dan, indien zij eens anderen mans wordt, terwijl de man leeft, zo zal zij een overspeelster genaamd worden; maar indien de man gestorven is, zo is zij vrij van de wet, alzo dat zij geen overspeelster is, als zij eens anderen mans wordt.
- 4 Zo dan, mijn broeders, gij zijt ook der wet gedood door het lichaam van Christus, opdat gij zoudt worden eens Anderen. *Namelijk* Desgenen, Die van de doden opgewekt is, opdat wij Gode vruchten dragen zouden.

Wij zijn gestorven en begraven met Christus en daardoor niet meer onder de wet. Het je stellen onder de wet is dus zonde en een overtreding (zie Gal. 2: 18).

Wet is voor kinderen. Dat zijn nog geen mensen, maar 'larven' (Gal. 4). Zij kunnen nog geen verantwoordelijkheid dragen.

De wet schijnt nodig te zijn om de zonde en misdaad te bestrijden, maar door de wet wordt de zonde juist meer.

Wij zijn daarentegen vrijgemaakt van de wet. Dat geldt voor iedereen, want de wet is beëindigd door de dood van de Heere Jezus.

Doordat wij met Christus gestorven zijn, zijn we verlost van de oude mens, maar die zeulen we nog wel met ons mee. Precies hetzelfde geldt voor de wereld. Ook daar zijn wij van verlost, maar omdat we nog in die wereld

leven, hebben we er nog dagelijks mee te maken. Niettemin zijn we er van verlost en zouden dus geen gemeenschap meer met die wereld hebben.

Die verlossing van de wet is volkomen. Vraag dus niet: 'Mag dit?', of 'mag dat?'. Van wie moet of mag iets, of niet?

Dat brengt geen onverschilligheid of losbandigheid met zich mee, want wij leven nu onder het Nieuwe Verbond. Dat Verbond heeft zeker ook banden; bijvoorbeeld familiebanden. Bovendien zouden wij wandelen waardig de roeping waarmede wij geroepen zijn. Wij hebben de toelating tot iets waarin wij al staan, namelijk de genade. Daarom zouden wij ook uit genade leven en zou genade heersen in ons leven.

Dat kun je allemaal wel weten, maar het je in de praktijk toe-eigenen is nog heel iets anders.

Wie wij zijn en wat onze positie is

Rom. 7: 19 Want het goede dat ik wil, doe ik niet, maar het kwade, dat ik niet wil, dat doe ik.

De wet is onze tuchtmeester geweest tot Christus. De hoop in het OT is de hoop op de vervulling van Gods beloften en dus de hoop op de komst van de Messias. In Hem zijn immers alle beloften Gods ja en amen!

Die beloften houden onder meer in, zoals reeds gezegd, de komst van de Messias, nieuw leven, de terug verzameling van Israël, het herstel van het koningshuis van David, het aanbreken van het Nieuwe Verbond, de komst van de Heilige Geest en de uitstorting van de Heilige Geest.

Al die dingen staan in de wet, maar de wet is slechts een aanleiding tot een betere hoop. Wat is er dan beter dan de komst van de Messias enzovoort?

De roeping van de Gemeente, dat volk van koningen en priesters.

Dat vind je niet openbaar in het OT. Maar als het Evangelie gepredikt wordt, zeggen zowel Paulus als Petrus dat God de oudtestamentische beloften, aan de vaders gedaan, vervuld heeft. Al die beloften zijn op dit moment min of meer vervuld.

Die betere hoop houdt onder andere in een beter vaderland, namelijk het hemelse vaderland. Onze positie, ons burgerschap en zeker ook onze erfenis liggen in de toekomst in de hemel. Dat is die grote zaligheid uit Hebr. 2.

Door die betere hoop zouden wij tot God genaken. De wet was niet alleen maar een verwijzing van het Oude Verbond naar het Nieuwe Verbond, maar ook een verwijzing naar onze hemelse positie daarin.

Het heilige van de tabernakel was een beeld van de situatie onder de wet. Het heilige der heiligen is een beeld van de situatie onder het Nieuwe Verbond, maar Hebr. 9 zegt tegelijkertijd dat het een beeld is van de hemel.

Hebr. 12: 18 **Want gij zijt niet gekomen tot den tastelijken berg,**
 en het brandende vuur, en donkerheid, en duisternis,
 en onweder,
 19 En tot het geklank der bazuin, en de stem der woorden;
 welke die ze hoorden, baden, dat het woord tot hen
 niet meer zou gedaan worden.
 20 (Want zij konden niet dragen, hetgeen er geboden
 werd: Indien ook een gedierte den berg aanraakt, het
 zal gestenigd of met een pijl doorschoten worden.
 21 En Mozes, zo vreselijk was het gezicht, zeide: Ik ben
 gans bevreesd en bevende).
 22 **Maar gij zijt gekomen tot den berg Sion, en de stad**
des levenden Gods, tot het hemelse Jeruzalem, en
 de vele duizenden der engelen;
 23 Tot de algemene vergadering en de Gemeente van
 eerstgeborenen, die in de hemelen opgeschreven zijn,
 en tot God, den Rechter over allen, en de geesten der
 volmaakte rechtvaardigen;
 24 En tot de Middelaar des nieuwen testaments, Jezus, en
 het bloed der besprenging, dat betere dingen spreekt
 dan Abel.

Niet aards en onder het Oude Verbond, maar hemels en onder het Nieuwe Verbond. Het is dus een dubbele tegenstelling.

Niettemin, het hele idee dat Christus onze Hogepriester is, geldt niet alleen voor ons, maar ook voor de mensen in de toekomst. Alleen nu heeft het een hemels aspect.

Ook onder het Oude Verbond was beloofd dat gelovigen een kind van God zouden worden (Joh. 1: 12). Dat was een belofte van eeuwig leven. Zij werden dat niet in hun leven hier op aarde. Tenminste niet zolang het Oude Testament voortduurde. Anders zou de Heere Jezus nooit de Eerstgeborene geweest kunnen zijn.

Dat eeuwige leven was er nog niet; dat kwam pas bij de opstanding van Christus (zie Hand. 2: 33). Toen de Deurwachter de deur voor Hem had opengedaan, ging Hij door die deur. En toen er Eén door die deur was, volgden er meer.

De deur = dood en opstanding.

Sindsdien worden gelovigen wedergeboren. Alle oudtestamentische gelovigen zijn gestorven en hebben de belofte niet verkregen. Waarom niet? Omdat God wat beters over ons voorzien had, opdat zij zonder ons niet zouden volmaakt worden (Hebr. 11: 39 – 40). Zij wachten op de jongste dag, wij niet. Wij **zijn** kinderen Gods (1 Joh. 3: 1, 2). Wat wij zijn zullen is zonen Gods. Dat is, erfgenamen van God en mede-erfgenamen met Christus (Rom. 8: 17). Dat is omdat wij eerstgeborenen zijn en elke

eerstgeborene is voor de Heer en zou ingeleverd moet worden in de tempel. Daarom naderen wij ook tot de troon der genade. Samuël werd ook bij de tempel ingeleverd. Hanna was onvruchtbaar (type van de wereld). Zij gaat naar de tempel. Natuurlijk krijgt ze geen meisje, maar een jongetje en die brengen ze dus naar de tempel. Met ons gebeurt precies hetzelfde. Als kinderen Gods zouden wij in de tempel zijn en als God roept, zeggen wij: 'Spreek Heer, want Uw knecht hoort'.

Terug naar Rom. 7.

Rom. 7: 20 Indien ik hetgeen doe, dat ik niet wil, zo doe ik nu
 hetzelve niet meer, maar de zonde, die in mij woont.
 21 Zo vind ik dan deze wet *in mij*: als ik het goede wil
 doen, dat het kwade mij bijligt.

Het werk van Christus kan onmogelijk iets met de wet te maken hebben. Daarom...

22 Want ik heb een vermaak in de wet Gods, naar den
 inwendige mens;

Het Nieuwe Verbond is een volmaakt verbond. Als je daar één keer deel aan gekregen hebt, kom je er niet meer van los. Je weet nooit zeker of iemand wedergeboren was, maar als je gelovig bent, dan ben je wedergeboren en behoort je tot de Gemeente. Je bent toegevoegd aan dat koninklijk- en priesterlijk volk. Wij zouden ons daarom bewust zijn van onze positie.

De betere dingen

In de brief aan de Hebreëen vind je 14 keer 'betere dingen', waarvan één 'uitnemender'; verder is het steeds hetzelfde Griekse woord (*kreittōn*):

- Treffelijker dan de engelen (1: 4);
- Betere dingen (6: 9);
- Hetgeen minder is, wordt gezegend van hetgeen meerder is (7: 7);
- Een betere hoop (7: 19);
- Een beter verbond (7: 22);
- Een uitnemender bediening (8: 6);
- Eens beteren verbonds Middelaar (8: 6);
- Betere beloftenissen (8: 6);
- Betere offeranden (9: 23);
- Een beter en blijven goed in de hemelen (10: 34);
- Begerig naar een beter, dat is, naar het hemelse (11: 16);
- Een betere opstanding (11: 35);

- God had over ons wat beters voorzien (11: 40);
- Betere dingen dan Abel spreekt (12: 24).

Hebr. 7: 22 Van een zoveel beter Verbond is Jezus Borg geworden.

Jezus! Die naam kreeg Hij bij Zijn menswording. Deze Mens werd uit de mensen genomen en gesteld voor de mensen in de zaken, die bij God te doen zijn, opdat Hij offere gaven en slachtofferen voor de zonden (5:1).

Hebr. 7: 23 En genen zijn wel vele priesters geworden, omdat zij door den dood verhinderd werden altijd te blijven;
 24 Maar Deze, omdat Hij in der eeuwigheid blijft, heeft een onvergankelijk Priesterschap.
 25 Waarom Hij ook volkomenlijk kan zalig maken degenen, die door Hem tot God gaan, alzo Hij altijd leeft, om voor hen te bidden.

Onder het Oude Verbond waren velen hogepriester geworden, maar zij werden door de dood verhinderd altijd te blijven. Onder het Nieuwe Verbond is er maar Eén Hogepriester, Die in der eeuwigheid blijft. Daarom wordt het Nieuwe Verbond ook krachtiger genoemd dan het Oude. Wat de Hogepriester onder het Oude Verbond niet kon volbrengen, kan deze Hogepriester wel onder het Nieuwe Verbond.

Bidden

Het woord 'bidden' dat hier in vers 25 gebruikt wordt, is hetzelfde woord dat in Rom. 8: 26 gebruikt wordt (de Geest Zelf bidt voor ons).

- (*entygchanō*) =
- 1) to light upon a person or a thing, fall in with, hit upon, a person or a thing
 - 2) to go to or meet a person, esp. for the purpose of conversation, consultation, or supplication
 - 3) to pray, entreat (smeken)
 - 4) make intercession (voorspraak) for any one

(Overgenomen van the Blue Letter Bible)

Er zijn drie die voor ons bidden: De Heilige Geest, Christus en Melchizédek.

Mozes = type van Christus

Aäron = type van de Hogepriester

Hur = Ruach = de Geest.

In de strijd tegen de Amalekieten ondersteunden Aäron en Hur Mozes. Na die strijd werden alle Israëlieten navolgers van Jozua = Christus.

Deze Hogepriester leeft dus om voor ons te bidden.
Bidden kan letterlijk betekenen 'hardop spreken', maar de brede betekenis van het woord is 'dienst aan God'. Alle dienst aan God wordt verzameld onder deze term 'bidden'.

Wij zouden zonder ophouden bidden (1 Thess. 5: 17);
We zouden in alle plaatsen bidden (1 Tim. 2: 8);
Bidt en werk (helaas, deze uitdrukking staat zo niet in de Bijbel, maar is afkomstig uit de middeleeuwen).

Wij zouden altijd de Heer dienen, zonder ophouden en op elke plaats.
De Heer zit dus heus niet steeds met Zijn handen gevouwen te bidden. Het wil zeggen dat Hij God dient. En Hij is getrouw aan Degene Die Hem gesteld heeft.

De verbindingslijn tussen God en de mens is de Middelaar Jezus Christus, net zoals ook de hogepriester van het Oude Verbond als functie had het hele volk te vertegenwoordigen bij God.

In alles gaat het via Christus. Dat heeft allemaal niets te maken met wat wij zoal uitgevreten hebben. God ziet ons in Christus en daarmee volmaakt. Natuurlijk heeft wat je uitvreet wel gevolgen voor je persoonlijke leven en het maakt je ook niet bepaald geschikt voor de dienst aan God. Maar in principe is het allemaal hout, hooi en stro.

Het is zo eenvoudig. Wij waren zondaren en zijn uit genade zalig geworden. Nu zijn wij kinderen Gods en op weg om zonen te worden, om in de toekomst de erfenis in ontvangst te mogen nemen. Je moet daarom eerst weten wie je bent. Pas daarna kun je je positie bepalen en daarnaar handelen.

Offeren en geheiligd worden

Christus kan ons volkomen zalig maken. Er staat niet dat dit al gebeurd is. Hij doet dat na Zijn opstanding.

Hebr. 7: 26 Want zodanig een Hogepriester betaamde ons, heilig, onnozel, onbesmet, afgescheiden van de zondaren, en hoger dan de hemelen geworden;

Onnozel = onwetend. Naïef zou ook nog kunnen.

Hij was apart gezet voor de dienst aan God.

De geheiligden zijn afgezonderd van de zondaren.

Als je hoger dan de hemelen bent, dan ben je in de derde hemel.

Christus is hoger dan de engelen, maar Hij is Zelf ook Engel. Hij is de Aartsengel; daarom is Hij hoger dan de rest van de engelen.

Christus staat ook boven de Gemeente, hoewel Hij daar deel van uitmaakt. Hij is de Herder van de kudde. Als je herder van de kudde wilt worden,

haal je de belhamel eruit en gaat daar zelf voor in de plaats staan.

Een *belhamel* is een hamel die een bel draagt en aanvankelijk bezigde men het woord voor de hamel die een bel aan de hals dragende aan het hoofd van een kudde schapen gaat. Bij vergelijking past men dan het woord ook toe op de leider van een oproer en tenslotte ook op een baldadige jongen die als haantje de voorste optreedt bij straatschenderijen en dergelijke.

Een *hamel* is een gesneden ram en het woord hangt dan ook samen met een woordbasis die: snijden betekende en waarvan ook het woord hamer is afgeleid. Een hamer was oorspronkelijk: een snij-voorwerp, pas later een klopvoorwerp. De eigenlijke betekenis van het later als zelfstandig naamwoord gebruikte bijvoeglijke naamwoord *hamel* is dan ook: (de) verminkt(e). (overgenomen uit de etymologiebank)

Christus is uitermate verhoogd. Zo Iemand hadden we nodig. Er is ook niets tegen Hem in te brengen, want hoger dan Hij bestaat niet.

27 Dien het niet allen dag nodig was, gelijk den
 hogepriesters, eerst voor Zijn eigen zonden
 slachtofferen op te offeren, daarna *voor de zonden* des
 volks; want dat heeft Hij eenmaal gedaan, als Hij
 Zichzelfen opgeofferd heeft.

Deze Hogepriester hoefde niet elke dag te offeren. Hij heeft onder het Nieuwe Verbond eenmaal Zichzelf geofferd. Niet ook nog specifiek voor het volk, want Hij maakt deel uit van het volk.

Offeren is niet sterven, maar aanbieden, ter beschikking stellen. Dat gebeurt pas na de dood. Het dier wordt pas een offer als het op het altaar ligt. Daarvoor wordt het op de slachtbank gedood. Pas als de rook (de geest) opstijgt tot God, is er sprake van een offer.

Izak zou weliswaar op het altaar gedood worden, maar dat is uitzonderlijk. Dat komt omdat Izak met de Gemeente te maken heeft. De normale gang van zaken is dat een dier eerst gedood wordt op de slachtbank en vervolgens op het altaar gelegd wordt om geofferd te worden.

Christus heeft Zichzelf eenmaal geofferd. Offeren is altijd naar boven; naar de goden en in lagere instantie aan koningen. Er wordt iets naar boven gegeven. Vandaar opofferen. Zegenen is aanbieden naar omlaag.

Christus is weliswaar gestorven, maar het is on-Bijbels om te zeggen dat dit een offer geweest is. In Zijn opstanding bood Hij Zich aan aan Degene Die boven Hem stond. Toen zei Hij: 'Zie, ik kom om Uw wil te doen, o God!' (Hebr. 10: 7, 9). Waarop God zei: 'Gij zijt Mijn Zoon'.

De Zoon is per definitie ondergeschikt aan de Vader. Bovendien wordt de Hogepriester aangesteld door de allerhoogste God en is daarom ook ondergeschikt aan God.

God blijft altijd de onzienlijke God, maar als Hij Zich bekendmaakt, dan

verschijnt daar de Zoon, of de Hogepriester. Hij zou immers de onzienlijke God bekendmaken!

28 Want de wet stelt tot hogepriesters mensen, die zwakheid hebben; maar het woord der eedzwering, die na de wet is *gevolgd, stelt* den Zoon, Die in der eeuwigheid geheiligd is.

Christus is voor eeuwig gewijd tot de dienst van God. Hebben wij dan een middelaar nodig? Jazeker, want het Nieuwe Verbond ligt juist vast in Christus. Al onze zegeningen zijn altijd in Christus.

Omdat Christus heilig is, zijn wij dat ook. Wij zijn niet heilig omdat we zulke brave mensen zijn, maar omdat wij afgezonderd zijn voor de dienst aan God. Van nature zijn wij niet in staat om de levende God te dienen, maar de Middelaar van het Nieuwe Verbond reinigt ons van alle zonden en een kwaad geweten, opdat wij Hem kunnen dienen. Er is dus geen excuus meer het niet te doen.

Heiligen = heel worden, één worden met God.

Je kunt niet ergens aan verbonden worden zonder van iets anders afstand te nemen. Alle gelovigen worden geacht heilig te zijn, omdat we gemaakt zijn tot priesters en in de toekomst tot koningen gesteld zullen worden.

Het ware heiligdom en de maquette

Paulus aarzelt nog steeds. Hij heeft alleen nog maar gezegd dat Christus Hogepriester is en dat Hij dat geworden is ná Zijn opstanding. Nu gaat hij eerst weer samenvatten.

Hebr. 8: 1 De hoofdsom nu der dingen, waarvan wij spreken, is, *dat* wij hebben zodanigen Hogepriester, Die gezeten is aan de rechterhand van de troon de Majesteit in de hemelen;

Allemaal herhaling van wat hiervoor gezegd is.

2 Een Bedienaar des heiligdom, en des waren tabernakels, welken de Heere heeft opgericht, en geen mens.

Bedienaar = dienaar = ondergeschikt aan de Vader.

Het gaat hier over het ware heiligdom en de ware tabernakel, niet door Mozes gemaakt, maar door de Heer Zelf. Ergens is er dus hoog in de hemelen sprake van een heiligdom, waarin Christus ingegaan is en dienst doet.

De Israëlieten zagen eenmaal per jaar hun hogepriester verdwijnen in het heiligdom. Ze moesten wachten tot hij weer naar buiten kwam. Dat doen wij ook. De hogepriester had niet alleen granaatappels en belletjes aan zijn rok hangen, maar volgens Flavius Josephus werd er ook een koord aan zijn enkels geknoopt.

De Heer is in de hemel en wij hangen met z'n allen aan dat koord om Hem naar beneden te trekken. Maar Hij komt niet naar beneden.

Op de berg der verheerlijking waren ook maar een paar mensen aanwezig; de rest was beneden bezig met het bestrijden van de duivel.

Zelfs al zou men de echte ark des verbond vinden, dan nog is het niet de echte, want Die is in de hemel.

Toen Salomo net de tempel gemaakt had, zei hij tegen God: 'U bent die God, Die niet woont in tempelen door mensenhanden gemaakt'. Het volk moest in die tijd zware dienst doen, want die tempel kostte klauwen met goud. En dan zegt hij dit! Wat zal dat volk flauw geweest zijn. Maar meer dan een maquette was het inderdaad niet. Het ware heiligdom is boven. Daar is Hij nu. Dit betekent dat het nu Grote Verzoendag is, want de hogepriester ging alleen op Grote Verzoendag het binnenst heiligdom in. En omdat Christus ook nu nog steeds in het binnenst heiligdom is (de hemel), is het dus nog steeds Grote Verzoendag.

- 3 Want een iegelijk hogepriester wordt gesteld, om gaven en slachtofferen te offeren; waarom het noodzakelijk was dat ook Deze wat had, dat Hij zou offeren.

Want iedere hogepriester heeft iemand boven zich aan wie hij gaven zou offeren. Daarom was het nodig dat Hij ook iets had om te offeren.

- 4 Want indien Hij op aarde ware, zo zou Hij zelfs geen Priester zijn, dewijl er priesters zijn, die naar de wet gaven offeren;

Paulus grijpt weer terug naar hoofdstuk 7.

- 5 Welke het voorbeeld en de schaduw der hemelse dingen dienen, gelijk Mozes door Goddelijke aanspraak vermaand was, als hij den tabernakel volmaken zou; Want zie, zegt Hij, dat gij het alles maakt naar de afbeelding, die u op den berg getoond is.

Voorbeeld = typos. Denk aan een typemachine. Aan de arm zit een lettertje = een type. Dat ding maakt een afdruk op papier. Andersom geldt het ook; het één is een type van het ander en andersom.

Bij de productie van een grammofoonplaat wordt eerst een master gemaakt, dan een patrix en vervolgens weer een matrix.

Antitype = type.

Al die instellingen van het OT zijn typen en schaduwen van hemelse dingen. Hemelse dingen zijn onzienlijke, abstracte dingen. Wij kunnen ons daar geen voorstelling van maken. Daarom worden die uitgebeeld in kunst. De bedoeling van de tabernakel is dus om die onzienlijke dingen vorm te geven.

Azaleël en Aholiab zijn onderwezen door de heilige Geest, hoe ze deze dingen moesten doen. Het ging niet zozeer om het handwerk, maar om de vormgeving. Het ging om de samenhang tussen geestelijke- en stoffelijke dingen. God zei tegen Mozes dat hij alles moest maken naar het voorbeeld dat hem getoond was, zodat het aardse een afdruk van het hemelse zou zijn. Mozes zag op de berg nieuwtestamentische waarheid en in het bijzonder gemeentelijke waarheid.

Een nieuw en beter Verbond

- 6 En nu heeft Hij zoveel uitnemender bediening gekregen, als Hij ook eens beteren verbonds Middelaar is, hetwelk in betere beloften bevestigd is.

Zie Hebr. 7: 22.

Betere beloften en een betere hoop, want het echte heiligdom is niet alleen hoger, maar ook beter dan de maquette. Wij hebben deel aan de echte dingen, aan de hemelse dingen, niet aan de uiterlijke vormen.

- 7 Want indien dat eerste *verbond* onberispelijk geweest ware, zo zou voor het tweede geen plaats gezocht zijn geweest.

In Jer. 31 vanaf vers 31 staat dat de Heer een nieuw verbond zou geven, ter vervanging van het Mozaïsche verbond der wet. Hier, in Hebr. 8, volgt het langste citaat uit het Oude Testament. Paulus vindt het kennelijk nodig en belangrijk het hele gedeelte te citeren.

- 8 Want *hen* berispende, zegt Hij tot hen: Ziet, de dagen komen, spreekt de Heere, en Ik zal over het huis Israëls, en over het huis van Juda een nieuw verbond oprichten;

Jeremia moest het volk vertellen dat het slecht af zou lopen. Er volgen een heleboel berispingen, maar het waren tegelijkertijd ook dreigementen. Uit dit vers komt de term 'Nieuw Verbond' vandaan. Op andere plaatsen heet het bijvoorbeeld 'het Verbond des Vredes', of 'Mijn Verbond'.

- 9 Niet naar het verbond, dat Ik met hun vaderen gemaakt heb, ten dage, als Ik hen bij de hand nam, om hen uit Egypteland te leiden; want zij zijn in dit Mijn verbond niet gebleven, en Ik heb op hen niet geacht, zegt de Heere.

Door deze formulering krijgt het eerdere verbond meteen het stempel 'oud'.

- 10 Want dit is het verbond, dat Ik met het huis Israëls maken zal na die dagen, zegt de Heere: Ik zal Mijn wetten in hun verstand geven, en in hun harten zal Ik die inschrijven; en Ik zal hun tot een God zijn, en zij zullen mij tot een volk zijn.

Mijn wetten = onderwijzingen, leringen. Vraag het maar na aan bijvoorbeeld Archimedes of Newton.

God zal dus Zijn onderwijzingen in hun verstand geven enzovoort. Ze worden ingebracht, zodanig dat ze nooit meer vergeten worden. Je zou die oude wetten breken en vervangen door nieuwe. De eerste tafelen waren een uitbeelding van de Joodse religie, waarbij een gouden kalf gemaakt wordt die ze de naam Jehovah geven. Het lijkt allemaal met God te maken te hebben, maar ondertussen is het eigenwillige godsdienst.

Als je vraagt wat God onder het Nieuwe Verbond doet, dan vind je hier het antwoord. Hij schrijft Zijn wetten in onze harten, of, zoals Hebr. 1: 1 het zegt: Hij spreekt tot ons door de Zoon.

De priesterlijke dienst bestaat uit het bewaren van de woorden Gods. Men bewaart die woorden in de tempel. En als je toentertijd een vraag had over de Bijbel, ging je naar een priester. Die waren over het hele land verspreid. De lippen van de priesters zouden het Woord van God bewaren (Mal. 2: 7). Daarbij is de hogepriester het hoofd van dienst. Christus, onze Hogepriester, leidt ons dus in heel de waarheid. Indien wij dat tenminste willen!

De Heer zou dus met het huis van Israël en met het huis van Juda een nieuw verbond oprichten. Dat is het Nieuwe Verbond.

De wetten uit vers 10 zijn geen opgelegde wetten in de zin van een juk, maar ze zouden in de harten geschreven worden bij degenen die onder het Nieuwe Verbond leven. Het veronderstelt een nieuwe natuur. Het resultaat daarvan zal zijn dat de Heer zal zeggen: 'Ik zal hun tot een God zijn, en zij zullen Mij tot een volk zijn'.

- 11 En zij zullen niet leren, een iegelijk zijn naaste, en een iegelijk zijn broeder, zeggende: Ken den Heere; want zij zullen Mij allen kennen van den kleine onder hen tot den grote onder hen.
- 12 Want Ik zal hun ongerechtigheden genadig zijn, en hun zonden en hun overtredingen zal Ik geenszins meer gedenken.

Dit is het tegenovergestelde van wet. Wij leven onder het Nieuwe Verbond. Hij gedenkt dus onze overtredingen en onze zonden niet. Dat is een blijde Boodschap. Dit zijn uitspraken over deze tegenwoordige tijd.

- 13 Als Hij zegt: Een nieuw *verbond*, zo heeft Hij het eerste oud gemaakt; dat nu oud gemaakt is en verouderd, is nabij de verdwijning.

Dit is het enige commentaar op de voorgaande verzen. Als God spreekt over het Nieuwe Verbond, dan heeft Hij vanaf dat tijdstip het andere Verbond oud gemaakt; en dus was het nabij de verdwijning. De tragiek is dat pas ná Jeremia de Joodse religie ontwikkeld is. Een misverstand is dat men denkt dat de Israëlieten zich altijd keurig aan de wetten en gezette hoogtijden hielden. Maar juist omdat ze dat niet deden werden ze uit het land verbannen. En in ballingschap hebben ze hun religie ontwikkeld. Toen het niet meer hoefde, werden ze pas fanatiek. Hun motivatie daarachter was niet zozeer God te vereren, maar om hun eigen identiteit te bewaren. Dat was niet volgens de wil van God. Denk bijvoorbeeld aan het vasten; dat hebben ze later uitgevonden. Men vroeg de Heer of ze moesten blijven vasten. De Heer zei toen dat Hij daar niets mee te maken had, want Hij had dat niet Zelf ingesteld. De prediking van het Evangelie aan de Joden wordt dan ook beschouwd als een bedreiging van hun identiteit. De Heer zou echter een Nieuw Verbond geven. En terwijl het Oude Verbond al 600 jaar oud genoemd werd en nabij de verdwijning was, verschijnt daar de Heer. Hij predikte dan ook niet de wet, maar genade. Hij predikte de komst van het Koninkrijk. De strikte toepassing van de Mozaïsche wetten gebeurde dus op een moment dat het niet meer hoefde.

Hebr. 9: 1 Zo had dan ook wel het eerste *verbond* rechten van den *gods*dienst, en het wereldlijk heiligdom.

Het eerste Verbond had godsdienstige instellingen (verplichtingen). Het had bovendien een tabernakel en later een tempel. Die waren weliswaar niet het ware heiligdom, maar het was wel de bedoeling dat daar de dienst werd uitgeoefend.

Paulus heeft blijkbaar precies dezelfde dingen gezien die Mozes gezien had. Mozes moest ze in schaduwen laten zien, terwijl Paulus ze zonder schaduwen moest vertellen (zie 2 Kor. 12: 2 – 5). Paulus had het, toen hij nog onder de wet leefde, niet goed begrepen, maar toen hij tot bekering kwam, ging hij niet te rade bij vlees en bloed, maar ging naar Arabië. Woont de Geest daar dan? Nou, in ieder geval ligt daar de berg Sinaï. Hij ging terug naar de bron. De brief aan de Hebreeën is het enige nieuwtestamentische boek dat enige toelichting geeft op die oudtestamentische inzettingen.

- 2 Want de tabernakel was toebereid, *namelijk* de eerste, in welken was de kandelaar, en de tafel, en de toonbroden, welke genaamd wordt het heilige;

De eerste tabernakel = het heilige;

De tweede tabernakel = het heilige der heiligen.

De priesters deden alle dagen dienst in het heilige. Daar stond ook nog het gouden reukofferaltaar met het wierookvat.

- 3 Maar achter het tweede voorhangsel was de tabernakel, genaamd het heilige der heiligen;

Het tweede voorhangsel noemen wij gewoonlijk het voorhangsel.

- 4 Hebbende een gouden wierookvat, en de ark des verbonds, alom met goud overdekt, in welke was de gouden kruik, daar het manna in was, en de staf van Aäron, die gebloed had, en de tafelen des verbonds.

Het wierookvat stond weliswaar in het heilige, maar behoorde tot het heilige der heiligen.

In het heilige der heiligen stond de ark des verbonds. Daarin was niet de gouden kruik en ook niet de staf van Aäron, maar die hoorden er wel bij.

In = daarbij behorend. Denk aan 'in Christus'. Wij zijn verbonden met Christus en behoren Hem toe, of horen bij Hem.

Manna = een beeld van het Woord van God, Dat uit de hemel nederdaalde. Zie Joh. 6: 31 – 35 en Ex. 16: 14 – 16. Daar staat het er gewoon bij.

De staven van de hoofden van de stammen van Israël moesten op een gegeven moment voor de ark des verbond gelegd worden en de volgende dag weer opgehaald. De staf van Aäron bleek 's nachts tot leven te zijn gekomen (naar de kracht des onvergankelijken levens). Zie Num. 17. De staf had de vorm van een amandelboom aangenomen, uitgebeeld in de kandelaar. Die staf beeldt eeuwig leven uit.

Diezelfde staf was voor de ogen van de farao al eens veranderd in een draak. De Egyptische tovenaars konden dat trucje ook wel, maar de staf van Aäron at alle andere staven op (Ex. 7: 10 – 12). De staf van Mozes was waarschijnlijk identiek aan de staf van Aäron.

De gouden kruik met manna beeldt eveneens eeuwig leven uit.

In de ark des verbond lagen alleen de twee stenen tafelen. Het sittimhout van de ark is een beeld van de oude mens in het algemeen en van de Heere Jezus in het bijzonder.

Sittim = shit.

Het overtrekken van dat sittimhout met goud is een beeld van vereeuwiging. Het Woord van God (de twee stenen tafelen) was in het binnenste van de ark.

De ark is een uitbeelding van het geloof van de Heere Jezus Christus, in Wiens hart het Woord van God geplant werd.

Bovenop de ark is het verzoendeksel (kaphar), helemaal van goud.

Officieel bestond het uit één stuk goud. De cherubim zijn een uitbeelding van de hemelse heerlijkheid van Jehovah Zelf. Samen vormen zij één geheel.

Hebr. 9: 5 En boven over deze *ark* waren de cherubijnen der heerlijkheid, die het verzoendeksel beschaduwden; van welke dingen wij nu van stuk tot stuk niet zullen zeggen.

Ark = kist.

De cherubijnen zijn dus een uitbeelding van heerlijkheid. Zie ook de eerste hoofdstukken van Ezechiël.

Paulus is niet van plan er iets over te zeggen, maar dit betekent kennelijk dat er wel iets over te zeggen valt.

- 6 Deze dingen nu, aldus toebereid zijnde, zo gingen wel de priesters in den eersten tabernakel, te allen tijde, om de *gods*diensten te volbrengen;
- 7 Maar in den tweeden *tabernakel ging* alleen de hogepriester, eenmaal des jaars, niet zonder bloed, hetwelk hij offerde voor zichzelf, en *voor* des volks misdaden.

Dat was op grote verzoendag. Dan ging de hogepriester in met het bloed van stieren en bokken. Dat bloed spregde hij op de grond en op het verzoendeksel.

- 8 *Waarmede* de Heilige Geest dit beduidde, dat de weg des heiligdom nog niet openbaar gemaakt was, zolang

de eerste tabernakel nog stand had;

Ook die dingen waren dus geïnspireerd door de heilige Geest; die inspiratie beperkte zich niet alleen tot de profeten.

De weg naar het heilige der heiligen was nog niet openbaar gemaakt, zolang het heilige nog stand had. Zolang daar dienst gedaan werd, was de weg naar het heilige der heiligen nog niet open. Maar één keer per jaar wel, op Grote Verzoendag.

Lev. 16: 17 En geen mens zal in de tent der samenkomst zijn, als hij (de hogepriester) zal ingaan, om in het heilige verzoening te doen, totdat hij zal uitkomen; also zal hij verzoening doen, voor zichzelf, en voor zijn huis, en voor de gehele gemeente van Israël.

Zolang de hogepriester daar binnen is, is de dienst in het heilige gestaakt. Dus, zolang de Hogepriester dienst doet onder het Nieuwe Verbond kun je niet onder de wet leven. Er mag dan immers geen dienst gedaan worden in het heilige. Andersom kun je geen dienst doen onder het Nieuwe Verbond zolang je dienst doet onder het Oude Verbond. Het één sluit het ander uit. Zolang je denkt nog iets met de wet te maken te hebben, laat de Heer je helemaal niet toe in het heilige der heiligen. Zolang je naar jezelf kijkt en al je ellende, zie je helemaal geen verheerlijkte Christus.

In de beschrijving van Hebr. 9 staat het in de tegenwoordige tijd. Het wordt helemaal los van de tijd gemaakt; het is een algemeen beginsel en is nu nog steeds van toepassing.

Hebr. 9: 9 Welke was een afbeelding voor dien tegenwoordige tijd, in welken gaven en slachtofferen geofferd werden, die degene, die den dienst pleegde, niet konden heiligen naar het geweten;

Het heilige is een uitbeelding van de situatie onder de wet.

Heiliging en reiniging

Heiligen en reinigen zijn synoniemen; beide begrippen overlappen elkaar. Door reiniging werd men geheiligd.

Mozes moest zijn broer en familie heiligen, maar eerst moesten ze gereinigd worden. Zo reinigt Christus ons met Zijn bloed van elke zonde (1 Joh. 1: 7). Waarom moet dat? Dat is noodzakelijk, opdat wij de Heer zouden kunnen dienen.

Die offers onder het Oude Verbond konden de priesters echter niet reinigen naar het geweten. Die offers deden niets met de inwendige mens, maar het is wel de bedoeling dat de inwendige mens gereinigd wordt.

Door het voorlezen van de wet krijg je geen gereinigd geweten, eerder het

tegenovergestelde. Het is niet zo moeilijk mensen een schuld aan te praten, maar hoe kom je aan een gereinigd geweten? Niet zo dus.

- 10 *Bestaande* alleen in spijzen, en dranken, en verscheidene wassingen en rechtvaardigmakingen des vleses, tot op den tijd der verbetering opgelegd.

Die dingen waren opgelegd tot op de betere tijd. Die tijd hangt natuurlijk samen met het betere Verbond. Tot die tijd waren die offers slechts een uitbeelding van het Nieuwe Verbond, maar in zichzelf konden ze niets tot stand brengen.

- 11 Maar Christus, de Hogepriester der toekomstige goederen, gekomen zijnde, is door den meerderen en volmaakten tabernakel, niet met handen gemaakt, dat is, niet van dit maaksel,
12 Noch door het bloed der bokken en kalveren, maar door Zijn eigen bloed, eenmaal ingegaan in het heiligdom, een eeuwige verlossing teweeggebracht hebbende.

Christus is het meerdere en volmaakte heiligdom ingegaan. Het heilige der heiligen is ook een beeld van de hemel. Het gaat dubbel op. Dat heiligdom is geen stoffelijke tabernakel.

Bovendien is Hij ingegaan met Zijn eigen bloed. Hij is door Zijn eigen dood ingegaan in het dodenrijk, maar is door Zijn leven (bloed) ingegaan in het heiligdom, in de hemel.

Bloed is leven. Bloed is het orgaan zonder vaste vorm. Bloed is per definitie beweging. Als het niet beweegt, is het ook niets. Als iemand zijn bloed geeft, dan geeft hij zijn leven.

Bloed voert alle afvalstoffen af en voorziet het lichaam van voedingsstoffen. Dat is met het bloed van Christus ook zo. Als er dus geen voeding is, kan het lichaam ook niet gereinigd worden.

Eenmaal = once and for all; eens en voor altijd.

Eeuwig = altijddurend.

Het is nu Grote Verzoendag. Onderweg naar het heiligdom heeft de Hogepriester dat bloed gesprenkeld; vandaar dat wij achter Hem aangaan op een verse en levende weg (Hebr. 10: 19 – 20). De levende weg gaat tot achter het voorhangsel. In Joh 14: 6 staat: 'Jezus zeide tot hem: "Ik ben de Weg, en de Waarheid, en het Leven. Niemand komt tot den Vader, dan door Mij"'.
13

- 13 Want indien het bloed der stieren en bokken, en de as der jonge koe, besprengende de onreinen, *hen* heiligt

14 tot de reinigheid des vleses;
Hoeveel te meer zal het bloed van Christus, die door den eeuwiggen Geest Zichzelven Gode onstraffelijk opgeofferd heeft, uw geweten reinigen van dode werken, om den levenden God te dienen?

Jonge koe = de rode vaars uit Num. 19.

Het reinigen van onze gewetens is geen doel in zichzelf, maar bedoeld opdat wij de levende God zouden kunnen dienen. Hij is de levende God, wat wil zeggen dat Hij actief is. Bloed is een uitdrukking van activiteit. Als wij niet gereinigd zijn van een kwaad geweten, wordt het hoog tijd ons af te vragen waar we ons bevinden. In het heilige misschien?

Psalm 27: 4 Eén ding heb ik van den HEERE begeerd, dat zal ik zoeken: dat ik al de dagen mijns levens mocht wonen in het huis des HEEREN, om de liefelijkheid des HEEREN te aanschouwen, en te onderzoeken in Zijn tempel.

Dat is het beste wat je van de Heer kunt begeren.

Wij zien Jezus met heerlijkheid en eer gekroond; het gevolg is dat...

2 Kor. 3: 18 ...wij allen, met ongedekten aangezichte de heerlijkheid des Heeren als in een spiegel aanschouwende (weerspiegelende), worden naar hetzelfde beeld in gedaante veranderd, van heerlijkheid tot heerlijkheid, als van des Heeren Geest.

De rituelen van grote verzoendag waren dus een betere hoop voor de dingen die komen zouden.

Hoewel het bloed van stieren en bokken ons in het heilige der heiligen brengt, brengt de as der jonge koe (Num. 19) ons buiten de legerplaats. Er zijn dan twee opties voor reiniging: ingaan in het heilige der heiligen, of buiten de legerplaats gaan. Hier is de as der jonge koe verder nog niet aan de orde.

Als het bloed van stieren en bokken en de as der jonge koe, besprengende de onreinen, hen heiligt tot de reinigheid des vleses, hoeveel te meer zal Christus, Zijn actieve leven, onze gewetens reinigen van dode werken. Wij zouden namelijk God dienen en dat gaat alleen maar wanneer wij gereinigd zijn. En volgens Hebr. 13: 10 hebben wij een altaar.

Altaar = dienst aan God.

Op dat altaar wordt geofferd; wij offeren daar onszelf (Rom. 12: 1 en 2).

Wij geven dus geen tienden, maar ons hele leven. De priesters onder het Oude Verbond zijn daar een beeld van. Ook zij hadden een altaar en aten

(leefden) daarvan.

Zo hebben wij ook een altaar en leven daarvan. Het oude leven zijn we al kwijt. Dat leven hebben we in de praktijk misschien nog wel, maar we hebben er geen recht op. Wij leven immers uit genade! En voor zover wij een leven hebben, hebben wij dat van de Heer.

Gal. 2: 19 Want ik ben door de wet der wet gestorven, opdat ik Gode leven zou.
 20 Ik ben met Christus gekruist; en ik leef, *doch* niet meer ik, maar Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef in door het geloof des Zoons van God, Die mij heeft liefgehad, en Zichzelven voor mij overgegeven heeft.

Het is niet meer ons leven, maar Zijn leven. Daarom zouden we ook in Zijn dienst staan. Vandaar een altaar, waarin de dienst aan de Heer wordt uitgebeeld.

Door onze dienst aan de Heer hebben wij ook rechten. Als wij Hem niet verloochenen, zal Hij ons ook niet verloochenen. Hij zal voor ons zorgen en ons het nodige verschaffen, maar alleen op grond van onze dienst. Degenen die de wet dienen (het heilige is hier een beeld van de wet), hebben geen macht om van dat altaar te eten. Als je van het altaar eet, word je door de Heer Zelf onderhouden, want alles was immers aan de Heer geofferd. Onder de wet dienen zou voor de Heer betekenen dat Hij de oude mens verzorgt en dus een dode. Maar voor zover hij de oude mens verzorgt, is dat pas nadat die oude mens op de slachtbank is gelegd. Het leven van het altaar heeft niets met predikanten in het bijzonder te maken, maar met alle gelovigen, want alle gelovigen zijn priesters en in Zijn dienst gesteld.

Onze bekwaamheid is uit God.

2 Kor. 3: 5 Niet dat wij van onszelven bekwaam zijn iets te denken, als uit onszelven; maar onze bekwaamheid is uit God;
 6 Die ons ook bekwaam gemaakt heeft, *om te zijn* dienaars des Nieuwen Testaments, niet der letter, maar des Geestes; want de letter doodt, maar de Geest maakt levend.

Wij zijn geen dienaren van de wet, maar van de Geest. De letter was in steen gegraveerd. De letter *is* de wet. Die letter doodt, maar de Geest maakt levend. De wet heeft een dodende, moordende werking.

- 7 En indien de bediening des doods in letteren *bestaande, en* in stenen ingedrukt, in heerlijkheid is geweest, alzo dat de kinderen Israëls het aangezicht van Mozes niet sterk konden aanzien, om de heerlijkheid zijns aangezichts, die te niet gedaan zou worden,
- 8 Hoe zal niet veel meer de bediening des Geestes in heerlijkheid zijn?

Heel de Bijbel is door de Geest voortgebracht en al wat de Geest ons leert, staat in Gods Woord.

2 Kor. 2 tot en met 2 Kor. 5 hebben hetzelfde onderwerp als de brief aan de Hebreëën.

Mozes moest veel dingen verborgen houden, maar Paulus kon alles openbaren. De Korinthiërs wilden dat niet. De kerken zitten helaas vol met Korinthiërs.

In het binnenst heiligdom en buiten de legerplaats

Het bloed werd gebracht in het heiligdom, maar de lichamen werden buiten de legerplaatsen verbrand. Naar de mate waarin wij ingaan in het heiligdom, naar die mate gaan wij ook buiten de legerplaats.

Op Grote Verzoendag werden er twee bokken genomen. De ene bok werd gedood, waarna zijn bloed in het heiligdom gebracht werd. De andere bok werd de woestijn ingezonden, buiten de legerplaats. Het gaat om één ding, maar dat wordt uitgedrukt in twee bokken. Je kunt moeilijk de dode bok uit laten gaan buiten de legerplaats.

Ons leven wordt in het heiligdom gebracht voor de troon der genade. Dit impliceert dat we hier op aarde buiten de legerplaats komen te staan. Naar Bijbelse maatstaven is de woestijn een woeste plaats, buiten de legerplaats, maar waar wel genoeg te eten is om te leven.

Onze zonden zijn echter niet, zoals bij de bok, weggedragen in de woestijn, maar in de dood. De bok die de woestijn ingestuurd werd, was nog steeds zondig, net als wij dat nu nog zijn, levend middenin die woestijn.

De andere kant van het leven is in het heiligdom.

Maar waarom zouden wij buiten de legerplaats gaan? Om met Christus smaadheid te dragen. Dat is geen blijde boodschap, maar zo werkt dat in deze wereld. Christen- en Christusvervolging is uitgevonden door de Joden. Wanneer een Jood tot geloof komt, gaat hij echt buiten de legerplaats. Hij wordt volledig geëxcommuniceerd door zijn familie enzovoort.

Hebr. 13: 12 Daarom heeft ook Jezus, opdat Hij door Zijn eigen bloed het volk zou heiligen, buiten de poort geleden.

13 Zo laat ons dan tot Hem uitgaan buiten de legerplaats, Zijn smaadheid dragende.

De Heer heeft Zich na Zijn opstanding ook niet meer vertoond in Jeruzalem (binnen de legerplaats). Weliswaar in de opperzaal, maar die is een beeld van de hemel. Hij gaf de discipelen juist opdracht naar Galiléa te gaan (buiten de legerplaats). Daar zou Hij hen ontmoeten.

In de brief aan de Hebreëen vind je dus een paar keer dat wij zouden ingaan in het heiligdom, maar ook zouden uitgaan buiten de legerplaats. Het één impliceert het ander.

De legerplaats is religie, economie, filosofie. Denk aan Babel, Sodom, Jeruzalem. Het gaat over het wereldlijk systeem.

Zodra wij de Heer gaan dienen, onttrekken we ons aan de macht van de god van deze wereld. We staan dan in een strijd en hebben een wapenrusting nodig. Er staat niet dat wij uit zouden gaan buiten de legerplaats, om daar als zonderling te leven, maar dat wij zouden uitgaan tot Hem, buiten de legerplaats, Zijn smaadheid dragende.

Ons is niet beloofd dat we hier een voorspoedig leven zouden hebben, want wij zijn immers dood en de Heer kijkt in principe niet om naar dat dode leven. Hij kijkt naar degenen die Hem dienen en die geeft Hij wat daarvoor nodig is. De Heer houdt het scheuren van de kruik niet tegen en repareert ze ook niet, behalve dan misschien in uitzonderlijke gevallen. De kruik gaat net zolang te water tot hij barst. Dan is het over.

14 Want wij hebben hier geen blijvende stad, maar wij zoeken de toekomstige.

Maar... wij hebben een altaar en eten daarvan en zijn daarom buiten de legerplaats. Dat is niet erg, want wij hebben hier geen blijvende stad, maar zoeken de toekomstige.

Alles is in hoge mate theoretisch, zolang wij niet zelf betrokken zijn in de dienst aan Hem. ***Het tegenwoordige werk van Christus is dus in de eerste plaats dat Hij ons reinigt van een kwaad geweten, opdat wij Hem zouden kunnen dienen.*** Daarnaast spreekt Hij tot ons. Zoek maar op wat het meeste voorkomt.

Christus heeft Zichzelf overgegeven voor ons

Ef. 5: 25 Gij mannen, hebt uw eigen vrouwen lief, gelijk ook Christus de Gemeente liefgehad heeft, en Zichzelf voor haar heeft overgegeven;

26 Opdat Hij haar heiligen zou, *haar* gereinigd hebbende met het bad des waters door het Woord;

Bruid en bruidegom hebben geen gemeenschap met elkaar. De Gemeente is dus niet de bruid, want de Gemeente heeft wel degelijk gemeenschap met de Heer.

De Heer heeft Zich overgegeven voor de Gemeente. Dat gaat niet over Zijn kruisiging, want toen gaf Hij Zich over voor allen. De Gemeente bestaat ook pas sinds de opstanding van de Heer, want Hij is immers de Eersteling van de Gemeente.

Hij gaf Zich over aan de Gemeente, omdat Hij haar reinigen en heiligen zou. Dat is een nog steeds voortdurende activiteit.

Water = het Woord van God. Hij spreekt tot ons en dat heeft die reinigende werking.

In den beginne was er water = Woord = reinigende werking.

Hij zal onze zonden niet gedenken. Naarmate wij dat willen aanvaarden, zal dat ook een reinigende werking hebben.

Hij reinigt ons met het Woord...

27 Opdat Hij haar voor Zichzelf heerlijk zou voorstellen, een Gemeente, die geen vlek of rimpel heeft, of iets dergelijks, maar dat zij zou heilig zijn en onberispelijk.

Zie ook Filipp. 2: 15.

Tit. 2: 13 Verwachtende de zalige hoop en verschijning der heerlijkheid van den groten God en onzen Zaligmaker Jezus Christus;

14 Die Zichzelf voor ons gegeven heeft, opdat Hij ons zou verlossen van alle ongerechtigheid, en Zichzelf een eigen volk zou reinigen, ijverig in goede werken.

Hij gaf Zich over voor ons, voor de Gemeente. Hierom.

Tit. 3: 4 Maar wanneer de goedertierenheid van God, onzen Zaligmaker, en *Zijn* liefde tot de mensen verschenen is,
5 Heeft Hij ons zalig gemaakt, niet uit de werken der rechtvaardigheid, die wij gedaan hadden, maar naar Zijn barmhartigheid, door het bad der wedergeboorte en vernieuwing des Heiligen Geestes.

Wij zijn wedergeboren door het onvergankelijke en eeuwig blijvende Woord van God. Dat is een werk van de heilige Geest. Zijn Woord wordt in onze harten geplant. Het reinigt ons van dode werken en maakt onze zielen zalig.

Hebr. 9: 14 Hoeveel te meer zal het bloed van Christus, die door den eeuwigen Geest zichzelf Gode onstraffelijk opgeofferd heeft, uw geweten reinigen van dode werken, om den levenden God te dienen?

Die Geest is de Geest waardoor Hij opstond uit de dood. Onstraffelijk was niet aan het kruis, want daar droeg Hij onze zonden en was daardoor dus schuldig. Daar behaagde het de Heere Hem te verbrijzelen.

In Efeze 5: 26 lazen we dat Hij ons reinigen zou door het bad des waters door het Woord en dat Hij Zich voor de Gemeente heeft overgegeven, om Zich een volk te reinigen, ijverig in goede werken (zie ook Titus 2: 14). 'Overgeven' gaat specifiek over het tegenwoordige werk van Christus. Dat woord heeft in zich 'het zich beperken' en 'wijden aan'. Dat is ook wat Hij doet, Zich overgeven en wijden aan de Gemeente. Hij wijdt Zich alleen aan Zijn volk.

Joh. 3: 16 Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.

God heeft Zijn eniggeboren Zoon gegeven. Die tekst wordt altijd toegepast op de kruisdood van de Heere Jezus en in verband gebracht met vers 14 (de verhoogde slang). Maar de verhoging uit vers 14 gaat niet over Zijn dood, maar over Zijn positie als Hogepriester van het Nieuwe Verbond.

Joh. 3: 12 Indien Ik ulieden de aardse dingen gezegd heb, en gij niet gelooft, hoe zult gij geloven, indien Ik ulieden de hemelse zou zeggen?

De aardse dingen werden besproken in het voorafgaande gedeelte. Nu volgen de hemelse dingen.

13 En niemand is opgevaren in den hemel, dan Die uit den hemel nedergekomen is, *namelijk* de Zoon des mensen, Die in den hemel is.

Die Zoon des mensen is inmiddels in de hemel. Dit is een commentaar op Psalm 68, later aangehaald in Efeze 4 en in verband gebracht met de Gemeente. Het gaat dus over hemelse dingen. Deze dingen zijn verborgenheden.

- 14 En gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, alzo moest de Zoon des mensen verhoogd worden.

Die waarheid wordt ook hier geïllustreerd met oudtestamentische symboliek (Num. 21). De verhoogde slang is een beeld van de Hogepriester van het Nieuwe Verbond, door Wie alleen verlossing mogelijk is.

Slang = beeld van heersen over de stoffelijke wereld.

Hij werd oorzaak van eeuwige zaligheid voor allen die geloven.

(Als er iemand de hogepriesterlijke functie van de Heere Jezus beschrijft, dan is het Johannes wel.)

- 15 Opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.
- 16 Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.

Uit de context blijkt dat het niet alleen maar over wedergeboorte gaat, maar ook over alles wat daarna komt. Want als wij de Heer niet dienen, gaat heel ons leven ten verderve (zie ook Hebr. 10).

Wij stellen ons vertrouwen op Hem en dat betekent dat ons leven vrucht zal dragen en niet verderft.

Rom. 6 gaat ook over wedergeboren mensen. En omdat je wedergeboren bent zou je niet de zonden dienen, maar de gerechtigheid. De genadegift Gods is dat wij dagelijks dat leven ter beschikking hebben. Het vervolg van Joh. 3 zegt dan ook dat wij in het licht zouden wandelen, opdat wij niet overgegeven worden aan de duisternis.

- Gal. 1: 3 Genade zij u en vrede van God den Vader, en onzen Heere Jezus Christus;
- 4 Die Zichzelf gegeven heeft voor onze zonden, opdat Hij ons trekken zou uit deze tegenwoordige boze wereld, naar den wil van onzen God en Vader;

De Zoon heeft Zich gegeven voor onze zonden, opdat Hij ons trekken zou uit deze tegenwoordige boze wereld (eeuw). Dat is nu, in Zijn tegenwoordige werk.

Deze wereld is boos, omdat de god van deze wereld boos is.

Christus trekt ons uit deze wereld en plaatst ons buiten de legerplaats, net zoals de Israëlieten steeds buiten de legerplaats moesten gaan naar de tent der samenkomst.

Hij stuurt ons niet uit deze wereld, maar Hij trekt ons uit deze wereld.

Wij zijn zondaren, maar Hij reinigt ons daarvan, opdat die zonden ons niet in de weg zouden staan om de levende God te dienen. Elke poging om jezelf te reinigen kan beschouwd worden als Godslastering, omdat Hij gezegd heeft dat Hij dat zou doen. Dat is dan ook Zijn tegenwoordige werk.

1 Joh. 1: 7 Maar indien wij in het licht wandelen, gelijk Hij in het licht is, zo hebben wij gemeenschap met elkander, en het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde.

Dat licht is het licht van kennis en wijsheid. Daarin zou je wandelen. Als je niet van plan bent een poot te verzetten, dan heb je ook geen licht nodig. En zolang het licht is en wij daarin wandelen, hebben wij gemeenschap met elkaar. Terwijl wij zo wandelen, reinigt het bloed van Jezus Christus ons van alle zonde. Dat slaat dus op de reiniging van het geweten, want we zondigen natuurlijk nog steeds (zie vers 8).

Bloed is actief leven. Het praktische leven van Christus reinigt ons van alle zonden.

Wij komen tot geloof en blijven daarbij. Het gaat dus niet over die ene stap tot Jezus, maar ook over alle stappen daarna. En in dat praktische geloofsleven reinigt Hij ons. Je gaat naar de Heer en stelt je ter beschikking: 'Neem mijn leven, neem mijn handen; maak ze sterk'. Houd je daaraan en je wordt gereinigd. Het doel van die reiniging is immers onze dienst aan God.

- 8 Indien wij zeggen, dat wij geen zonde hebben, zo verleiden wij onszelven, en de waarheid is in ons niet.
- 9 Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve, en ons reinige van alle ongerechtigheid.

Wij zondigen inderdaad nog steeds. Er staat niet dat Hij barmhartig en genadig is, hoewel Hij dat is, maar dat Hij getrouw is aan Degene Die Hem gesteld heeft. Bovendien is Hij rechtvaardig, want de zonden hebben rechtvaardige vergelding ontvangen.

Wij **moeten** verlost worden van de heerschappij van de zonde. Het mag dan christelijk lijken om elke dag je zonden te belijden, maar waarschijnlijk is Hij daar niet zo van gediend, want Hij **heeft** ze vergeven. Mocht je er last van hebben, ja, dan kun je naar Hem toegaan en je zonden belijden. Het is echter niet bedoeld als leefregel. Hij zou onze zonden niet meer gedenken; Hij ziet ons volmaakt in Christus.

Rom. 8: 2 Want de wet des Geestes des levens in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods.

Dat is het Nieuwe Verbond, niet die der letter. De wet der letter is de wet der zonde en des doods. Zowel historisch als juridisch werd er een einde aan het Oude Verbond gemaakt door de dood van de Heere Jezus, terwijl er in Zijn opstanding een begin gemaakt werd met het Nieuwe Verbond. In de praktijk worden wij echter pas verlost van het Oude Verbond hoe meer wij leven onder het Nieuwe Verbond. Pas als je de genade ervaart en daaruit gaat leven, ga je leven onder het Nieuwe Verbond. Dan ben je niet meer op jezelf gericht, maar op Christus. Wij zouden onszelf geen spiegel voorhouden, maar juist ons zelfbewustzijn verliezen. Zie ook Gal. 2: 20 en Rom. 7 (dat doe ik nu zelf niet meer, maar de zonde die in mij woont. Paulus heeft daarin volkomen afstand van zichzelf genomen.)

De Heer zorgt voor ons, wat de omstandigheden ook zijn. De mens lijdt dikwijls het meest door het lijden dat hij vreest. Maar het is allemaal zo groot niet. Ook wij zijn niet zo groot. Het stelt in feite allemaal niet zoveel voor. Alle 276 opvarenden werden behouden, ondanks de schipbreuk die ze leden. Er zijn veel belangrijker zaken in het leven. De Heer laat ons niet in de steek en wij worden het voorwerp van Zijn werk, naarmate wij ons aan Zijn dienst overgeven. Dat begint met Zijn Woord Dat in ons hart geplant zou worden. Wij hebben dus ook geen excuus. Wij kunnen er eenvoudig niet te dom voor zijn, omdat God het in ons hart plant.

God leidt vele zonen tot heerlijkheid

Hebr. 2: 7 Gij hebt Hem een weinig minder gemaakt dan de engelen; met heerlijkheid en eer hebt Gij Hem gekroond, en Gij hebt hem gesteld over de werken Uwer handen;

9 Maar wij zien Jezus met heerlijkheid en eer gekroond, Die een weinig minder dan de engelen geworden was, vanwege het lijden des doods, opdat Hij door de genade Gods voor allen den dood smaken zou.

10 Want het betaamde Hem, om Welken alle dingen zijn, en door Welken alle dingen zijn, dat Hij, vele kinderen (zonen) tot de heerlijkheid leidende, den oversten Leidsman hunner zaligheid door lijden zou heiligen.

Waarom betaamde het de Heer dat Hij de overste Leidsman van onze zaligheid door lijden zou heiligen? Omdat God vele zonen, erfgenamen Gods, tot heerlijkheid zou leiden. Daarvoor was het nodig dat God de overste Leidsman van hun zaligheid door lijden zou heiligen.

Gods werk is nu dus dat Hij vele zonen tot heerlijkheid leidt.

Christus noemt ons Zijn broeders en maakt ons Gods Naam bekend

- 11 Want èn Hij, Die heiligt, èn zij, die geheiligd worden, zijn allen uit één; om welke oorzaak Hij Zich niet schaamt hen broeders te noemen.
- 12 Zeggende: Ik zal Uw Naam Mijn broederen verkondigen; in het midden der Gemeente zal Ik U lofzingen.

Zowel Christus als alle gelovigen van vandaag zijn één volk, één Gemeente. Zij zijn één kudde, met één Herder, Die deel uitmaakt van die kudde. Hij is het hoofd van het lichaam, maar hoort uiteraard bij het lichaam. Hij zou de Eerstgeborene zijn onder vele broederen (Rom. 8: 29). Daarom noemt Hij ons Zijn broeders. Waar doet Hij dat dan? Wel, in het Oude Testament.

Ps. 22: 23 Zo zal Ik Uw Naam Mijn broederen vertellen; in het midden der gemeente zal Ik U prijzen.

Die broederen is de Gemeente. Psalm 22 is bij uitstek de lijdenpsalm.

Ps. 22: 19 Zij delen Mijn klederen onder zich, en werpen het lot over Mijn gewaad.

Dat gebeurde letterlijk bij Zijn kruisiging. Daarnaast had het ook nog een profetische betekenis.

- 20 Maar Gij, HEERE! wees niet verre; Mijn Sterkte! haast U tot Mijn hulp.
- 21 Red Mijn ziel van het zwaard, Mijn eenzame van het geweld des honds.
- 22 Verlos Mij uit des leeuwen muil; en verhoor Mij van de hoornen der eenhoornen.

Geweld des honds = beeld van de dood (hellehond), evenals des leeuwen muil.

- 23 Zo zal Ik Uw Naam Mijn broederen vertellen; in het midden der Gemeente zal Ik U prijzen.

Dat gaat over de Gemeente en over vandaag.

26 Van U zal Mijn lof zijn in een grote gemeente; Ik zal
Mijn geloften betalen in tegenwoordigheid dergenen,
die Hem vrezen.

Toen de Heer opstond uit de dood, heeft Hij Zich slechts nog vertoond aan
de Zijnen, aan Zijn broederen en dus te midden van de Gemeente.

Ps. 35: 18 Zo zal Ik U loven in de grote gemeente; onder machtig
veel volks zal Ik U prijzen.

Ps. 40: 10 Ik boodschap de gerechtigheid in de grote gemeente;
zie, Mijn lippen bedwing Ik niet; HEERE! Gij weet het.
11 Uw gerechtigheid bedek Ik niet in het midden Mijns
harten; Uw waarheid en Uw heil spreek Ik uit; Uw
weldadigheid en Uw trouw verheel Ik niet in de grote
gemeente.

Ps. 66: 16 Komt, hoort toe, o allen gij, die God vreest, en Ik zal
vertellen, wat Hij aan Mijn ziel gedaan heeft.

Ps. 111: 1 HALLELUJAH! *Aleph*. Ik zal den HEERE loven van
ganser harte; *Beth*. In den raad en vergadering der
oprechten.

Ps. 116: 10 Ik heb geloofd, daarom sprak Ik; Ik ben zeer bedrukt
geweest.

14 Mijn geloften zal Ik den HEERE betalen, nu, in de
tegenwoordigheid van al Zijn volk.

18 Ik zal Mijn geloften den HEERE betalen, nu, in de
tegenwoordigheid van al Zijn volk;

Ps. 118: 17 Ik zal niet sterven, maar leven; en Ik zal de werken des
HEEREN vertellen.

***De Heer had beloofd dat Hij na Zijn opstanding Gods Naam bekend zou
maken te midden van Zijn broeders. Dat doet Hij vandaag.***

De sleutel daarin is Hebr. 2. Daar staat het gewoon en ook dat het over
deze tijd gaat. De Heer doet Zijn werk door Zijn Woord. Daarom zou Hebr.
1: 1 eigenlijk volstaan als onderwerp van deze Bijbelstudie, namelijk het
tegenwoordige werk van Christus.

Hij maakt Zich aan ons bekend. Hij maakt die onzienlijke God bekend,
maar alleen aan degenen die zich aan die God toevertrouwen. Alle
aangehaalde verzen slaan dus allemaal op Hebr. 9: 14. Immers Hij reinigt
ons door Zijn bloed, door het bad des waters door het Woord.

Hebr. 9: 15 En daarom is Hij de Middelaar des nieuwen testaments, opdat, de dood *daartussen* gekomen zijnde, tot verzoening der overtredingen, die onder het eerste testament waren, degenen, die geroepen zijn, de belofenis der eeuwige erve ontvangen zouden.

Christus is de Middelaar van het Nieuwe Verbond. Onder het Oude Verbond leefde men in hope. Zij hebben de belofte niet verkregen (Hebr. 11: 13). Dat gebeurt nog in de toekomst. Eerst moest immers het Nieuwe Verbond nog aanbreken en dat gebeurde pas nadat de Heer de reinigmaking onzer zonden door Zichzelfen teweeggebracht had (Hebr. 1: 3).

Het was onvermijdelijk, ooit moest er een einde komen aan het Oude Verbond. Je kunt geen eeuwig leven ontvangen, hoewel dat beloofd was, zolang de wet heerst. De dood moest daar dus eerst tussenkomen. De zonden van de mens in het algemeen en die van Israël in het bijzonder moesten eerst weggedaan worden.

Het geloof van Jezus Christus

Rom. 3: 20 Daarom zal uit de werken der wet geen vlees gerechtvaardigd worden, voor Hem; want door de wet is de kennis der zonde.

De rechtvaardigheid Gods is niet in strijd met de wet. De wet demonstreert, openbaart, de zonde.

- 21 Maar nu is de rechtvaardigheid Gods geopenbaard geworden zonder de wet, hebbende getuigenis van de wet en de profeten;
- 22 Namelijk de rechtvaardigheid Gods door het geloof van Jezus Christus, tot allen, en over allen, die geloven; want er is geen onderscheid.

Dit vers hangt samen met Rom. 1: 16 en 17. De genade Gods wordt daarin niet geopenbaard, maar de gerechtigheid Gods.
Zonde = missen, je doel missen.

Het gaat om de rechtvaardigheid Gods door het geloof **van** Jezus Christus. Op grond van **Zijn** geloof en **Zijn** trouw zijn wij zalig geworden. Zonder **Zijn** geloof zouden we überhaupt niet behouden zijn. Zie Hebr. 5: 8, 9; Ef. 3: 12 (het geloof **van** Hem).

Het is een rechtvaardigheid die voortkomt uit het geloof **van** Jezus Christus en komt tot het geloof van eenieder die gelooft: uit geloof tot geloof (Rom. 1: 17). De zaligheid is dus niet geworteld in ons geloof. De

oorzaak der zaligheid ligt in Hem en wij mogen door geloof daar deel aan krijgen.

Er is geen onderscheid, met name niet tussen Jood en Griek.

- 23 Want wij hebben allen gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods;
- 24 En worden om niet gerechtvaardigd, uit Zijn genade, door de verlossing, die in Christus Jezus is;

Een zondaar heeft die heerlijkheid sowieso niet, maar de verlossing is **in** Christus Jezus. **In** Hem hebben wij de verlossing (Efeze 4). Doordat wij door God aan de Zoon gegeven zijn, hebben wij deel aan Christus en aan al Zijn zegeningen.

- 25 Welken God voorgesteld heeft *tot* een verzoening, door het geloof in Zijn bloed, tot een betoning van Zijn rechtvaardigheid, door de vergeving der zonden, die te voren geschied zijn onder de verdraagzaamheid Gods;

Christus Jezus is door God (voor)gesteld, tot verzoening (kaphar), tot bedekking (hilasterion). Dat is het woord voor 'verzoendeksel'. Dat woord komt alleen nog voor in Hebr. 9: 5. Het is dus de verwijzing naar de oudtestamentische instelling van Grote Verzoendag.

Dus, niet door het geloof in Zijn dood, maar door het geloof in Zijn opstanding.

God heeft Hem voorgesteld tot een verzoening, om daarmee Zijn rechtvaardigheid te betonen. Hij *is* rechtvaardig; daarom zou Hij de zondaar oordelen. Dat heeft Hij gedaan en dan ook nog door genadig te zijn.

Als je wilt weten hoe God over de zonde denkt, kijk dan naar het kruis: weg ermee! Het behaagde God Hem te verbrijzelen. De Heer werd als zondaar gekruisigd, maar Hij ontving eeuwig leven op grond van Zijn geloof, want God rekent alleen geloof.

Alle mensen zijn zondaren. Zij deugen dus niet. De mens kan daar niets aan doen en dus zullen alle mensen uiteindelijk zalig worden (al verzoening).

Maar zo zit het natuurlijk niet. De mens heeft wel zelf zijn verantwoordelijkheid om te kiezen. Je kunt er inderdaad niets aan doen dat je een zondaar bent, maar je kunt wel kiezen.

Je kunt wel commentaar hebben op God, maar... 'o mens, wie zijt gij, die tegen God antwoordt? Zal ook het maaksel tot degene, die het gemaakt heeft, zeggen: "Waarom hebt gij mij alzo gemaakt?"' (Rom. 9: 20). God bepaalt Zelf wel wat voor potjes Hij maakt.

Daarom is het een betoning van Gods rechtvaardigheid.

De zonden die onder het Oude Testament geschiedden heeft God verdragen, maar nu...

26 Tot een betoning van Zijn rechtvaardigheid in dezen tegenwoordige tijd; opdat Hij rechtvaardig zij, rechtvaardigende degene, die uit het geloof van Jezus is.

Dat heeft te maken met het tegenwoordige werk van Christus. Het is nu nog steeds Grote Verzoendag. Als God ons rechtvaardigt, vrijspreekt, dan is Hij rechtvaardig, omdat Eén voor allen gestorven is. Het recht heeft al zijn loop gehad.

Wat heb je aan een God Die niet rechtvaardig is? Zal de ontrouw van Israël de trouw van God teniet doen? Zeker niet, want God is rechtvaardig en houdt Zich aan Zijn Woord.

God is dus rechtvaardig en brengt een oordeel over de zondaren. God is geen lieve Man. Als je van Hem geen eeuwig leven wilt hebben, dan krijg je gewoon niets. Het hoeft niet! Maar dat is dan wel je eigen keuze. God wordt daar niet minder rechtvaardig door.

Wij zijn rijk geworden in Christus, maar als je in je praktische leven daar geen gebruik van maakt, dan zul je nog wel anders piepen!

God rechtvaardigt dus degenen die uit het geloof van Jezus zijn. Hij doet dat tot een betoning van Zijn rechtvaardigheid, nu, in deze tegenwoordige tijd.

Terug naar Hebr. 9.

Het Nieuwe Verbond treedt in werking ná dood en opstanding

Gods verzoeningswerk werkt ook met terugwerkende kracht.

Hebr. 9: 16 Want waar een testament is, daar is het noodzaak, dat de dood des testamentmakers *tussenkome*;

17 Want een testament is vast in de doden, dewijl het nog geen kracht heeft, wanneer de testamentmaker leeft.

Zolang de testamentmaker nog leeft, kan het testament veranderd worden. Het gaat erom dat dit testament pas van kracht kon worden nadat de Testamentmaker dood is. Wie had dat Testament gemaakt? Jehovah. Wie stierf er dus aan het kruis? Dezelfde Die zei: 'Ik zal met het huis van Israël en met het huis van Juda een nieuw verbond maken'. Op één of andere wijze was Hij dus van boven. Het was de Heer Zelf Die eerst moest sterven. Hij was niet maar Jezus van Nazareth!

Alle dingen van de tabernakel werden besprengd met bloed. Dat is een

beeld van hoe het Nieuwe Testament tot stand moest komen.

Eén offerande, maar wel een betere

- Hebr. 9: 23 Zo was het dan noodzaak, dat wel de voorbeeldingen der dingen, die in de hemelen zijn, door deze dingen gereinigd werden, maar de hemelse dingen zelve door betere offeranden dan deze.
- 24 Want Christus is niet ingegaan in het heiligdom, dat met handen gemaakt is, hetwelk is een tegenbeeld van het ware, maar in den hemel zelve, om nu te verschijnen voor het aangezicht van God voor ons;

Als men naderde tot het heiligdom, naderde men voor het aangezicht van God. Christus doet dat nu voor ons. Hij is onze Middelaar.

De tabernakel is niet alleen maar een beeld van het ingaan in het Nieuwe Verbond, maar ook van hemelse dingen en het ingaan in de hemel. Christus is de Eerstgeborene en Hij is ons hoofd. Wij leven uit de rijkdom van Gods genade en wij zijn met Christus gezegend met elke geestelijke zegening in de hemel. Dus hebben wij deel aan Zijn Priesterschap en aan Zijn Koningschap (1 Petr. 2: 10). Dat is een enorm bevoorrechte positie in de tijd dat Hij Zich verborgen heeft. Onze bedeling wordt geïllustreerd door het verschijnen van de Heer na Zijn opstanding aan alleen de discipelen. De brief aan de Hebreëen is specifiek bestemd voor en van toepassing op de periode dat de Hogepriester in het heiligdom is ingegaan, totdat Hij er weer uitkomt.

Hij is ten hemel gevaren en zit aan de rechterhand van God en Hij is onze Hogepriester. Vanuit die positie zal Hij in Zijn wederkomst Zijn rechten opeisen en dan komt Hij uit Zijn heiligdom. Dan zal het Joodse volk onder het Nieuwe Verbond geplaatst worden. Zie ook Hand. 15: 14, 15.

- 25 Noch ook, opdat Hij Zichzelve dikwijls zou opofferen, gelijk de hogepriester alle jaar in het heiligdom ingaat met vreemd bloed;
- 26 (Anders had Hij dikwijls moeten lijden van de grondlegging der wereld af) maar nu is Hij eenmaal in de voleinding der eeuwen geopenbaard, om de zonde te niet te doen, door Zijnszelfs offerande.

Dat gaat ook niet herhaald worden, want het was eenmaal (zie ook Rom. 6).

- 27 En gelijk het den mensen gezet is, eenmaal te sterven, en daarna het oordeel;
- 28 Alzo ook Christus, eenmaal geofferd zijnde, om veler

zonden weg te nemen, zal ten anderen male zonder zonde gezien worden van degenen, die Hem verwachten tot zaligheid.

De mens moet eerst sterven en daarna het oordeel.

Christus, eerst dood en opstanding en daarna komt Hij nog een keer.

27 gelijk also
 sterven = naar beneden
 oordeel = crisis =
 hangt samen met cirkel

28 gelijk also
 geofferd = naar omhoog
 Hij zal in de toekomst alsnog
 gezien worden.

Een parallellisme is niet altijd een synoniem parallellisme. Als een rail een bocht maakt, loopt de andere rail mee. Maar je kunt de rail ook omkeren. Hij behoudt dezelfde vorm, maar er is wel sprake van een tegenstelling. Zie ook de tegenstelling in Rom. 5 tussen Adam en Christus.

De mens die gestorven is verdwijnt in het dodenrijk (negatief). Later zal hij moeten verschijnen voor de grote witte troon.

Christus is gestorven, maar Hij is naar boven verdwenen (positief) en zal alsnog een keer nederdalen om gezien te worden door degenen die Hem liefhebben.

Een kroon als loon.

Wij ontvangen niet simpelweg een kroon als loon omdat we tot geloof kwamen, maar omdat wij behoren tot degenen die geloven en daaruit leven.

Hebr. 10: 38 Maar de rechtvaardige zal uit het geloof leven; en zo *iemand* zich onttrekt, Mijn ziel heeft in hem geen behagen.

Niet de onrechtvaardige, maar de gelovige zou in vertrouwen op God leven. Wij zouden vertrouwen op Zijn hogepriesterlijke werk. Als we dat doen, ontvangen we loon. Het is geen verplichting, maar wel de bedoeling. Er ligt een vol loon voor ons klaar in de hemel, maar naarmate wij ons vertrouwen niet op God stellen, verliezen wij van dat volle loon. Dan wordt dat loon dus minder.

2 Joh.: 8 Ziet toe voor uzelf, dat wij niet verliezen, hetgeen wij gearbeid hebben, maar een vol loon mogen ontvangen.

Voor zover de zaligheid bestaat uit loon, komt die voort uit goede werken.

- Ef. 2: 8 Want uit genade zijt gij zalig geworden door het geloof;
 en dat niet uit u, het is Gods gave;
 9 Niet uit de werken, opdat niemand roeme.
 10 Want wij zijn Zijn maaxsel, geschapen in Christus Jezus
 tot goede werken, welke God voorbereid heeft, opdat
 wij in dezelve zouden wandelen.

Wij zijn niet **uit** goede werken zalig geworden, maar wij zijn zalig
geworden **tot** goeden werken.

- Rom. 6: 1 Wat zullen wij dan zeggen? Zullen wij in de zonde
 blijven, opdat de genade te meerder worde?
 2 Dat zij verre. Wij, die der zonde gestorven zijn, hoe
 zouden wij nog in dezelve leven?

De genade wordt immers groter naarmate je meer zondigt! Maar
natuurlijk zouden wij niet in de zonde blijven, want wij zijn der zonde
gestorven.

- 3 Of weet gij niet, dat zovelen als wij in Christus Jezus
 gedoopt zijn, wij in Zijn dood gedoopt zijn?
 4 Wij zijn dan met Hem begraven, door den doop in den
 dood, opdat, gelijkerwijs Christus uit de doden
 opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzo ook wij
 in nieuwigheid des levens wandelen zouden.

Wij zijn één geworden met Christus. Wij hebben deel aan Zijn dood, maar
net zoals Hij uit de dood opgewekt is tot heerlijkheid des Vaders, zo
zouden wij, die immers in Christus zijn, in nieuwheid des levens wandelen.
Daaraan geeft Hij leiding. Wij zijn in onze opstanding kinderen van God en
verwacht wordt dat wij sindsdien Christus dienen.

- 5 Want indien wij met Hem één plant geworden zijn in
 de gelijkmaking Zijns doods, zo zullen wij het ook zijn
 in de gelijkmaking Zijner opstanding;

Het één is het logische gevolg van het ander.

- 6 Dit wetende, dat onze oude mens met *Hem* gekruisigd
 is, opdat het lichaam der zonde te niet gedaan worde,
 opdat wij niet meer de zonde dienen.

Wij weten dat onze oude mens met Hem gekruisigd is. Maar waarom is
dat? Opdat wij niet meer de zonde zouden dienen. Wij zouden niet meer
slaven van de zonde zijn.

- 7 Want die gestorven is, die is gerechtvaardigd van de zonde.
- 8 Indien wij nu met Christus gestorven zijn, zo geloven wij, dat wij ook met Hem zullen leven;

Zullen = het gaat niet over de toekomst, maar over het heden. Omdat het één zo is, is het andere ook zo.

- 9 Wetende, dat Christus, opgewekt zijnde uit de doden, niet meer sterft; de dood heerst niet meer over Hem.

Over ons dus ook niet.

Wij, die kinderen Gods zijn, worden geacht niet meer de zonde te dienen, maar de gerechtigheid.

Een knechtje is niet vrij, maar fundamenteel dienstbaar aan de ouders (Gal. 4). Wij zijn kinderen Gods en daarmee dienstbaar gemaakt aan Zijn dienst.

- Hebr. 10: 1 Want de wet, hebbende een schaduw der toekomstige goederen, niet het beeld zelf der zaken, kan met dezelfde offeranden, die zij alle jaren geduriglijk opofferen, nimmermeer heiligen degenen, die daar toegaan.

Het was officieel wel de bedoeling, maar in de praktijk komt het niet verder dan de reiniging van het vlees.

- 2 Anderszins zouden zij opgehouden hebben geofferd te worden, omdat degenen, die den dienst pleegden, geen geweten meer zouden hebben der zonden, eenmaal gereinigd geweest zijnde;

Anders zouden ze ermee gestopt zijn.

- 3 Maar *nu geschiedt* in dezelve alle jaren weder gedachtenis der zonden.

De bedoeling was dat ze geen weet meer hadden van de zonden en dus gebeurt het tegenovergestelde. Als je je eigen zonden gedenkt, worden ze niet gereinigd, maar herdacht. Daarom vieren wij ook geen Grote Verzoendag en Loofhuttenfeest, want het is al ruim 2000 jaar Grote Verzoendag.

- 4 Want het is onmogelijk, dat het bloed van stieren en bokken de zonden wegneme.
- 5 Daarom, komende in de wereld, zegt Hij: Slachtoffer en offerande hebt Gij niet gewild, maar Gij hebt Mij het lichaam toebereid;

Wie komt er in de wereld? De Hogepriester naar de ordening van Melchizédek.

Die offers hoefden niet geofferd te worden, maar het lichaam van Christus. Dat heeft Hij eenmaal gedaan. Hij heeft eenmaal Zichzelf geofferd. Wij hebben deel aan Hem en zijn gezegend met elke geestelijke zegening in de hemel. Wat is dus het lichaam van Christus? Dat is heel de Gemeente, inclusief het Hoofd.

In Hem woont heel de volheid der Godheid lichamelijk. Hoezo lichamelijk? Omdat wij dat lichaam zijn (zie Kol. 2: 9 – 10).

- 6 Brandofferen en *offer* voor de zonde hebben U niet behaagd.
- 7 Toen sprak Ik: Zie, Ik kom (in het begin des Boeks is van Mij geschreven), om Uw wil te doen, o God!

Dit zijn citaten uit Psalm 40. Dit betekent dat er vanaf het begin van Hem gesproken is.

- 8 Als Hij te voren gezegd had: Slachtoffer, en offerande, en brandoffers, en *offer* voor de zonde hebt Gij niet gewild, noch hebben U behaagd (dewelke naar de wet geofferd worden);
- 9 Toen sprak Hij: Zie, Ik kom, om Uw wil te doen, o God! Hij neemt het eerste weg, om het tweede te stellen.

Het Oude Verbond werd weggenomen, om het Nieuwe Verbond daarvoor in de plaats te stellen.

Hij neemt wel vaker het eerste weg, om het tweede daarvoor in de plaats te stellen. Bijvoorbeeld de tempel in plaats van de tabernakel; het eerstgeboorterecht; vele laatsten zullen de eersten zijn.

- 10 In welken wil wij geheiligd zijn, door de offerande des lichaams van Jezus Christus, eenmaal *geschied*.

Hij grijpt terug naar vers 5 en 8. Wij zijn geheiligd door de offerande van Zijn lichaam. Toen Hij Zichzelf offerde, werden wij als leden van Zijn lichaam met Hem geofferd. Wij hebben sinds wij tot geloof gekomen zijn deel aan Zijn lichaam. Daarom worden wij opgeroepen...

- Rom. 12: 1 ... om onze lichamen te stellen tot een levende, heilige, Gode welbehaaglijke offerande, *welke is* uw redelijke godsdienst.
- 2 En wordt dezer wereld niet gelijkvormig; maar wordt veranderd door de vernieuwing uws gemoeds, opdat gij moogt beproeven, welke de goede, en welbehaaglijke en volmaakte wil van God zij.

Als je je leven niet geofferd hebt, zal er echt geen verandering in je denken komen. Pas als wij veranderd worden in ons denken, zullen wij beproeven wat de wil des Heeren is.

Proeven = ervaren.

Die goede en welbehaaglijke en volmaakte wil van God is voor iedereen verschillend.

Wij kwamen eerst tot geloof en lieten ons vervolgens dopen, wat een beeld is van wat daarvoor gebeurd was. Dat doe je opdat je je bewust bent van Wie je het eigendom geworden bent. En op grond daarvan kun je je aan de Heer aanbieden voor Zijn dienst. Inderdaad, je weet dan niet waar je terecht komt. Onze levensweg is onzeker en komt heus niet overeen met het leven zoals je je dat vroeger als ideaal had voorgesteld, maar...

- Hebr. 10: 26 Want zo wij willens zondigen, nadat wij de kennis der waarheid ontvangen hebben, zo blijft er geen slachtoffer meer over voor de zonden;
- 27 Maar een schrikkelijke verwachting des oordeels, en hitte des vuurs, dat de tegenstanders zal verslinden.

Zijn wij dan voor eeuwig verloren? Nee, maar het aardse leven, dat niet aan de Heer gewijd was, is wel voor eeuwig verloren. En daar gaat je erfenis!

- Hebr. 10: 39 Maar wij zijn niet van degenen, die zich onttrekken ten verderve, maar van degenen, die geloven tot behouding der ziel.

De ziel is het gewone actieve leven. Als daar iets van moet overblijven, dan kan dat alleen maar door een leven uit geloof.

- Jak. 2: 14 Wat nuttigheid is het, mijn broeders, indien iemand zegt, dat hij het geloof heeft, en hij heeft de werken niet? Kan dat geloof hem zaligmaken?

Dit gaat ook over de zaligheid der ziel, niet over het behouden worden.

Jak. 1: 21 Daarom, afgelegd hebbende alle vuiligheid en overvloed van boosheid, ontvangt met zachtmoedigheid het Woord, dat in *u* geplant wordt, hetwelk uw zielen kan zaligmaken.

Het is de bedoeling dat het resultaat van je leven niet alleen bestaat uit hout, hooi en stoppelen, maar vooral uit goud, zilver en kostelijke stenen (1 Kor. 3. Zie ook 2 Kor. 5). Dat zijn dan vooral niet je eigen werken, maar de werken die God in en door jou doet. Dan gaat je leven hier op aarde niet zomaar zinloos voorbij. God wil wat van onze levens maken.

Wij hebben ons vernederd onder de krachtige hand Gods (geloof = nederigheid). Als we dat doen, dan zal Hij ons verhogen. Dan vinden we iets dat we helemaal niet zochten. De Heer heeft dat bereid voor degenen die Hem liefhebben.

Wij zouden wandelen waardiglijk der roeping waarmede wij geroepen zijn. We zouden de waarheid betrachten en alleszins opwassen in Hem Die ons Hoofd is.

De inwoning van Zijn Woord moet ons Zijn wil doen proeven. Hoe dat eruitziet, daar zal de Heer ons in leiden. 'Jezus heeft mijn hand gevat en Hij zal mij leiden'. Hij is er niet voor ons om ons te helpen oversteken, of om ons te helpen in ons aardse leven, maar Hij helpt ons in ons nieuwe leven.

De Heer grijpt niet zo snel in, want wij zouden het voor grote vreugde achten wanneer wij in velerlei verzoeking vallen (Jak. 1: 2). Maar, als wij de Heer liefhebben, dan zal Hij alle dingen doen medewerken ten goede. Dat zijn alle dingen die in zichzelf niet goed zijn. Verzoeking en komen van de satan en van ons vlees.

De enige zekerheid die wij in het leven hebben is dat wij een Heer hebben Die ons lief heeft. En indien wij hem niet verloochenen, Hij zal ons ook niet verloochenen.

Hebr. 10: 19 Dewijl wij dan, broeders, vrijmoedigheid hebben, om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus,
20 Op een versen en levenden weg, welken Hij ons ingewijd heeft door het voorhangsel, dat is, *door* Zijn vlees;
21 En *dewijl wij hebben* een groten Priester over het huis Gods;
22 Zo laat ons toegaan met een waarachtig hart, in volle verzekerdheid des geloofs, *onze* harten gereinigd zijnde van het kwaad geweten, en het lichaam gewassen zijnde met rein water.
23 Laat ons de onwankelbare belijdenis der hoop vasthouden; (want Die het beloofd heeft, is getrouw);

- 24 En laat ons op elkander acht nemen, tot opscherping der liefde en der goede werken;
- 25 En laat ons onze onderlinge bijeenkomst niet nalaten, gelijk sommigen de gewoonte hebben, maar *elkander* vermanen; en *dat* zoveel te meer, als gij ziet, dat de dag nadert.

Je praktische leven houdt vooral in dat je weet wie de Heer is en aan welke roeping je deel gekregen hebt. Dan láát je toch gewoon de dingen die niet bijdragen aan de dienst aan de Heer. Wij zouden niet nalaten om Hem achterna te gaan in het binnenst heiligdom. Daar is onze onderlinge samenkomst. En we zouden elkaar juist vermanen en op elkaar acht nemen, want er komt een dag van het oordeel. Op die dag worden al onze werken die niet uit geloof waren verbrand. Als onze werken alleen maar daaruit bestaan hebben, dan zal dat een schrikkelijk oordeel zijn en zullen we naakt bevonden worden. Hoeveel beter zou het zijn om gekleed of overkleed bevonden te worden.

Daarom, laat ons naderen in het heiligdom en laat ons zien op onze overste Leidsman en Voleinder des geloofs, Jezus.

- Hebr. 12: 1 Daaronder dan ook, alzo wij zo groot een wolk der getuigen rondom ons hebben liggende, laat ons afleggen allen last, en de zonde, die *ons* lichtelijk omringt, en laat ons met lijdzaamheid lopen de loopbaan, die ons voorgesteld is;
- 2 Ziende op den oversten Leidsman en Voleinder des geloofs, Jezus, Dewelke, voor de vreugde, die Hem voorgesteld was, het kruis heeft verdragen, en schande veracht, en is gezeten aan de rechterhand des troons van God.

Dan zullen wij ook delen in Zijn heerlijkheid aan de rechterhand van God.
Hij roept ons op voor Zijn dienst, nu! Amen.

(Noot van de schrijver)

Samenvatting

Wat we in deze Bijbelstudie hebben gezien, is dat het werk van Christus in deze tegenwoordige tijd tenminste uit de volgende opsomming bestaat:

- *In de toekomst zal Christus Zijn Koninkrijk openbaren en in afwachting daarvan is de formatie van de nieuwe regering in volle gang: Hij bouwt Zijn Gemeente, Zijn regering;*
- *God spreekt nu door Zijn Zoon;*
- *Het werk van de Heer bestaat uit de prediking van het Evangelie en alles wat daartoe nodig is;*
- *De Geest (Christus) leidt ons in heel de waarheid;*
- *Christus verzoent de zonden des volks;*
- *Hij kreeg een ambt, het ambt van Koning en Hogepriester. Hij werd in de dienst van God aangesteld. Dat ambt vervult Hij nu nog steeds en Hij is trouw aan Degene Die Hem aangesteld heeft;*
- *Christus reinigt ons van een kwaad geweten, opdat wij de levende God zouden dienen;*
- *De Zoon heeft Zich gegeven voor onze zonden, opdat Hij ons trekken zou uit deze tegenwoordige boze wereld (eeuw);*
- *Gods werk is nu dat Hij vele zonen tot heerlijkheid leidt;*
- *De Heer had beloofd dat Hij na Zijn opstanding Gods Naam bekend zou maken te midden van Zijn broeders. Dat doet Hij vandaag;*
- *God rechtvaardigt degenen die uit het geloof van Jezus zijn. Hij doet dat tot een betoning van Zijn rechtvaardigheid, nu, in deze tegenwoordige tijd;*
- *Als men naderde tot het heiligdom, naderde men voor het aangezicht van God. Christus doet dat nu voor ons. Hij is onze Middelaar.*

Wellicht heb ik een aantal functies van onze Heer niet opgesomd. Het is aan u/jou het rijtje compleet te maken.